

Katecheze dospělých

PRAVIDELNÁ SETKÁVÁNÍ NA FAŘE V OŘECHU

PAVEL BŘEZOVSKÝ

Diskutovaná témata

1. Naše Víra	3
2. Naděje	6
3. Láska	7
4. Zlo ve světě	8
5. Advent	11
6. Ekumenie	15
7. Modlitba	17
8. Odpuštění	22
9. Kniha Job Smysl utrpení	28
10. Vina a trest	39
11. Půst	36
12. Oběť	38
13. Evangelizace	43
14. Spása	48
15. Pokora	50
16. Hněv	52
17. Závist	59
18. Laický apoštolát	63
19. Sedm hlavních hříchů	67

Naše víra v dnešním světě

Liberální pohled na svět, který je v poslední době tak populární, nás staví před otázky, které měli naši rodiče a prarodiče z hlediska své víry jasně zpracované a vyřešené. Platilo Desatero, Katechismus i Zpovědní zrcadlo. Měli problémy s válečnými stavy, odsunem Němců, komunistickým terorem i vinou a trestem. Dnešní liberální společnost stírá rozdíly mezi černou a bílou, preferuje lidská práva, záměrně likviduje odpovědnost a povinnosti. Denně na nás útočí názory z mediální sféry, se kterými jen těžko můžeme souhlasit. Nejhorší je, že názor, že k lidské svobodě patří též odpovědnost je, z nepochopitelných důvodů, popírán i při běžné lidské komunikaci. Tato relativizace všeho, je pro jedince snadná, nepotřebuje myslet, nepotřebuje mít vlastní názor, nepotřebuje zažívat pocit viny, protože nikdy nenese za nic odpovědnost.

Tento pohled na svět, je ale zcela proti smyslu naší Víry. Nový Zákon nám k tomu dává zcela jasný výklad v mnoha podobenstvích, využijme toho!

Naše víra je poklad, dar, o který máme pečovat. Žít vírou je složitý a namáhavý úkol, který by měl být naším každodenním cílem a touhou. Od dětství se naše víra vyvíjí podle našeho poznání, vlivem rodičů, školy, lidské pospolitosti a životních zkušeností.

Věřící člověk by ale měl k otázkám své víry přistupovat aktivně, tak aby byl součástí tvoření Božího království. Tento aktivní přístup vyžaduje provedení duchovní analýzy své víry s revizí vztahů k Bohu, bližním i otázkám, které na nás dopadají z měnícího se okolního světa.

Tato analýza umožňuje lepší orientaci ve spleťtém bludišti naší výchovy k víře, zkušeností, zpytování svědomí i osobních životních prožitků s Bohem.

Jen tak se naše víra nestane pouze individuálním vztahem k Bohu, ale může i postihnout Boží úmysly a naši úlohu ve společenství i v tomto tvoření.

Základní znaky křesťanství jsou:

- Bůh: Jako křesťané věříme v jednoho Boha, který je stvořitelem, spasitelem a soudcem světa. Bůh je vnímán jako láska, spravedlnost a milosrdenství.
- Ježíš Kristus: Věříme, že Ježíš Kristus je Boží syn, který přišel na svět, aby spasil lidstvo od hříchu. Ježíš byl ukřižován a vzkříšen z mrtvých, aby ukázal svou moc a lásku.
- Písmo svaté: Věříme, že Písmo svaté je Boží slovo, které bylo inspirováno Duchem svatým. Písmo svaté se skládá ze Starého a Nového zákona.
- Svatý Duch: Věříme, že Duch Svatý je třetí osoba Trojice, která je zdrojem síly a útěchy pro křesťany.
- Církev: Věříme, že církev je společenstvím všech křesťanů, kteří následují Ježíše Krista. Církev je institucí a místem, kde se křesťané scházejí, aby uctívali a slavili Boha, učili se o něm a pomáhali si navzájem.

Tyto atributy jsou základem křesťanské víry a praxe. Jsou vyjádřeny v křesťanských vyznáních víry, jako je Nicejské vyznání víry nebo Apoštolské vyznání víry.

Kromě těchto základních atributů existují i další, které jsou důležité pro křesťanství. Patří mezi ně například:

- Milosrdenství: Věříme, že Bůh je milosrdný a že i my máme být milosrdní vůči druhým.
- Pokora: Vyznáváme, že jsme hříšní, a že bychom měli být před Bohem pokorní.
- Láska: Věříme, že láska je základním příkazem křesťanské víry. Měli by milovat Boha nade vše a své bližní jako sebe.

Tyto atributy nám pomáhají žít svůj život v souladu s Boží vůlí.

Víra, naděje, láska

Víra

Má křesťanská víra v dnešním světě šanci?

Odpověď na tuto otázku není jednoznačná. Na jedné straně je pravda, že víra v dnešním světě čelí řadě výzev. Tyto výzvy zahrnují:

- Růst vědeckého poznání, které může vést k pochybnostem o některých náboženských dogmatech.
- Sekularizace společnosti, která vede k poklesu zájmu o náboženství.
- Růst extremismu a náboženského násilí, které může poškodit pověst náboženství.

Na druhé straně je také pravda, že víra hraje důležitou roli v životě mnoha lidí. Víra může poskytnout lidem smysl života, naději a podporu v těžkých časech. Víra může také spojovat lidi do společenství a pomáhat jim žít eticky.

S ohledem na tyto faktory lze říci, že víra v dnešním světě má stále šanci. Víra bude pravděpodobně i nadále čelit výzvám, ale také bude nadále přitahovat lidi, kteří hledají smysl života a naději.

Zde jsou některé důvody, proč si myslíme, že víra v dnešním světě má šanci:

- Víra je přirozenou lidskou potřebou. Lidé mají tendenci věřit v něco většího než oni sami. Víra jim může poskytnout pocit bezpečí a jistoty.
- Víra může být zdrojem síly a naděje. Věřící lidé často říkají, že jejich víra jim pomohla překonat těžké časy.
- Víra může spojovat lidi do společenství. Náboženské komunity mohou poskytnout lidem pocit sounáležitosti a podpory.

Víra může přispět k řešení problémů současného světa.

- Víra může inspirovat lidi k činům. Lidé, kteří věří ve vyšší moc, jsou často motivováni k tomu, aby zlepšili svět kolem sebe. Mohou se zapojit do dobrovolnických aktivit, pomoci potřebným nebo se angažovat v politickém procesu.
- Víra může podporovat morální hodnoty. Náboženství učí realizovat morální hodnoty, jako je láska, soucit a spravedlnost. Tyto hodnoty mohou pomoci lidem jednat eticky a řešit konflikty mírovou cestou.
- Víra může spojovat lidi. Náboženské komunity mohou poskytnout lidem pocit sounáležitosti a podpory. To může pomoci lidem překonat výzvy a společně pracovat na řešení problémů.

Některé konkrétní příklady toho, jak víra může přispět k řešení problémů současného světa:

- Náboženské organizace poskytují humanitární pomoc v krizových situacích. Například organizace jako Charita nebo ADRA pomáhají lidem zasaženým přírodními katastrofami, válkami nebo konflikty.
- Náboženské komunity se angažují v sociálních změnách.

Náboženství může inspirovat lidi k tomu, aby jednali eticky. Víra učí, že bychom měli jednat s ostatními tak, jak bychom chtěli, aby oni jednali s námi.

Samozřejmě ne všechny projevy víry jsou konstruktivní. Víra může být také zdrojem konfliktu a násilí. Je však důležité si uvědomit, že víra má potenciál být silou dobra ve světě.

Víra může být též hybatelem osobního rozvoje jedince.

- Víra nám může poskytnout **smysl života**. Lidé, kteří věří ve vyšší moc, často mají pocit, že jejich život má smysl a účel. To může motivovat lidi k tomu, aby se snažili být lepšími lidmi a dosáhli svých cílů.
- Víra může poskytnout též **naději**. Věřící lidé často říkají, že jejich víra jim pomohla překonat těžké časy. To může lidem pomoci vyrovnat se s výzvami a jít dál.
- Víra nás může **inspirovat** k tomu, abychom se zlepšovali. Náboženství klade důraz na morální hodnoty, jako je láska, soucit a spravedlnost. Tyto hodnoty mohou pomoci lidem být soucitnějšími a ohleduplnějšími k ostatním.
- Věřící lidé se pak často zapojují do dobrovolnických aktivit. Dobrovolnictví může lidem pomoci rozvíjet své dovednosti, budovat vztahy a cítit se užitečně.
- Věřící lidé se snaží žít podle morálních zásad svého náboženství. To může lidem pomoci být lepšími lidmi a žít šťastnější život.
- Věřící lidé se často cítí podporováni svou náboženskou komunitou. To může lidem pomoci překonat výzvy a dosáhnout svých cílů.

Samozřejmě ne všichni lidé, kteří věří, zažijí osobní rozvoj prostřednictvím své víry. Je však jisté, že víra může být pro mnoho lidí zdrojem síly a motivace.

Podle víry lze poznat správnou životní cestu. Víra může poskytnout lidem vedení a inspiraci, která jim pomůže najít svůj životní cíl a žít dobrý život.

Více než 2,4 miliardy lidí na světě se hlásí k nějakému náboženství. Tato náboženství poskytují lidem pravidla a zásady, které jim pomáhají žít dobrý život.

Katolické církvi je možné vytknout řadu věcí, a to jak z teologického, tak z morálního a sociálního hlediska. Mezi nejčastější kritiky patří:

- **Tradicionalismus a dogmatismus:** Katolická církev je často kritizována za svou konzervativní a dogmatickou povahu. Její doktríny jsou považovány za příliš rigidní a neměnné, a to i v případech, že jsou v rozporu s „moderním“ světem.
- **Sexuální skandály:** Katolická církev byla v posledních letech zasažena řadou skandálů sexuálního zneužívání dětí a dospělých ze strany kněží. Tyto skandály poškodily reputaci církve a vedly k poklesu její popularity.
- **Znevýhodňování žen:** Katolická církev je často kritizována za své znevýhodňování žen. Ženám není umožněno zastávat vysoké duchovní úřady, jako je biskupství nebo papežství.

- Netolerance vůči menšinám: Katolická církev je často kritizována za svou netolerance vůči menšinám, jako jsou homosexuálové, lesby, transgender osoby nebo lidé jiných náboženství.
- Bohatství a moc: Katolická církev je jednou z nejbohatších a nejmocnějších institucí na světě. Její bohatství a moc jsou často kritizovány za to, že jsou v rozporu s jejími křesťanskými hodnotami.

Mezi další kritiky katolické církve patří například její údajná neochota k dialogu s jinými náboženstvími, její podíl na šíření nenávisti a násilí, nebo její odmítání vědeckých poznatků, jako je evoluční teorie.

Ve všech těchto otázkách probíhá v katolické církvi diskuse, kterou vede současný papež František. Otevřeně pojmenovává jednotlivé problémy a vyžaduje od svých kardinálů jasné odpovědi na kladené otázky. Svým rozhodnutím řešit tyto problémy si naklonil veřejnost, ale též popudil konzervativní část kléru. Přesto jsou kladené otázky z pohledu křesťanské lásky zásadní a vyžadují dlouhodobé řešení v duchu Nového zákona.

Naděje

Naděje je zobrazována symbolem kotvy. Oprávněně. Zakotvení lodi znamená bezpečí. Tak je to i s naší vírou.

Naděje hraje v křesťanství zásadní roli. Je to jedna z tří teologických ctností, společně s vírou a láskou. Naděje je definována jako "pevné očekávání dobra, které je nad naše chápání" (Katechismus katolické církve, 1817).

V křesťanství je naděje založena na víře v Ježíše Krista. Věříme, že Ježíš Kristus přišel na svět, aby spasil lidstvo od hříchu a smrti. Tato víra nám dává naději na lepší budoucnost, na život v nebi s Bohem.

Naděje je pro křesťany zdrojem síly a útěchy v těžkých chvílích. Pomáhá překonávat překážky a žít svůj život plnohodnotně.

Konkrétní projevy naděje v křesťanském životě mohou být různé. Můžeme doufat například na:

- Věčný život s Bohem: Věříme, že po smrti budeme žít s Bohem v nebi. Tato naděje nám dává smysl života a pomáhá překonávat strach ze smrti.
- Překonání hříchu a smrti: Věříme, že Ježíš Kristus svou smrtí a vzkříšením překonal hřích a smrt. Tato naděje nám dává sílu bojovat proti hříchu a žít život v pravdě a spravedlnosti.
- Spravedlnost a pokoj ve světě: Věříme, že Bůh nakonec zvítězí nad zlem a že svět bude naplněn spravedlností a pokojem. Tato naděje nám dává motivaci k tomu, abychom se podíleli na budování lepšího světa.

Naděje je důležitou součástí křesťanské víry. Pomáhá nám žít svůj život naplno a smysluplně.

Láska

Křesťanská láska je základním kamenem křesťanské víry. Je to láska, která nás spojuje s Bohem a která nás vede k tomu, abychom milovali druhé.

Křesťanská láska je láska, která je založena na Boží lásce k člověku. Je to láska, která je obětavá, soucitná a milosrdná. Křesťanská láska je také láska, která je aktivní - činná, tedy projevuje se v konkrétních skutcích lásky.

Křesťanská láska je především láskou k Bohu. Křesťané věří, že Bůh je láska a že nás miluje bezpodmínečně. Tato láska je základem křesťanského života a je také zdrojem křesťanské lásky k druhým.

Křesťanská láska je také láskou k druhým lidem. Jako křesťané věříme, že všichni lidé jsou stvoření Boží a že si zaslouží lásku a respekt. Tato láska se projevuje v soucitu, milosrdenství a pomoci druhým.

Křesťanská láska je také láskou k sobě samému. Věříme, že jsme hodnotní a Bohem milovaní lidé, i když děláme chyby. Tato láska se projevuje v přijetí sebe samého a v péči o sebe.

Konkrétní projevy křesťanské lásky:

- **Obětavost** - Křesťanská láska je ochotna se obětovat pro druhé. To může znamenat například pomoc druhým v nouzi, službu druhým nebo i obětování vlastního pohodlí.
- **Soucit** - Křesťanská láska je soucitná s druhými. To znamená, že chápe utrpení druhých a snaží se jim pomoci.
- **Milosrdenství** - Křesťanská láska je milosrdná k druhým. To znamená, že odpouští druhým jejich chyby a snaží se jim pomoci k nápravě.
- **Činnost, akce** - Křesťanská láska není jen pouhou myšlenkou, ale také skutkem. To znamená, že se projevuje v konkrétních skutcích lásky, jako je pomoc druhým, služba druhým nebo i modlitba za druhé.

Zlo ve světě

Původ zla ve světě je otázka, která trápí lidi po staletí. Neexistuje na ni jednoznačná odpověď, protože různé náboženské a filozofické tradice nabízejí různé vysvětlení.

Katolická církev věří, že zlo pochází z ďábla, který je protivníkem Boha a lidstva. Ďábel je padlý anděl, který se rozhodl vzbouřit proti Bohu a uvrhnout svět do chaosu. Zlo je tedy v podstatě projevem ďáblova působení ve světě.

Judaismus věří, že zlo je součástí světa, který byl stvořen Bohem. Bůh stvořil svět jako dokonalý, ale lidé svými hříchy způsobili, že se svět stal nedokonalým. Zlo je tedy důsledkem lidského hříchu.

Buddhismus věří, že zlo je iluze, která vzniká z ignorace a připoutanosti. Lidé jsou přitahováni k věcem, které nejsou trvalé, a to vede k utrpení. Zlo je tedy důsledkem lidského nevědomí.

Hinduismus věří, že zlo je součástí cyklu života a smrti. Zlo a dobro jsou dvě strany téže mince a navzájem se potřebují. Zlo je tedy nevyhnutelnou součástí vesmíru.

Taoismus věří, že zlo je projevem nevyváženosti mezi jin a jang. Jin a jang jsou dvě protikladné síly, které udržují vesmír v rovnováze. Když je tato rovnováha narušena, vzniká zlo. Zlo je tedy důsledkem lidské činnosti, která narušuje přirozený řád světa.

Sekularismus věří, že zlo je důsledkem lidských činů a rozhodnutí. Lidé jsou schopni dobra i zla a jejich volby určují, co se bude ve světě dít. Zlo je tedy produktem lidské svobody.

Vědecký pohled na zlo je složitější. Vědci se shodují, že zlo je realitou, která je přítomna ve světě, ale jeho původ vysvětlují různými způsoby. Někteří vědci věří, že zlo je důsledkem evoluce. Evoluce je proces, který vede k přizpůsobení organismů jejich prostředí. V některých případech může přizpůsobení organismu vést k tomu, že bude činit zlo. Například predátoři musí zabít své oběti, aby přežili.

Jiní vědci věří, že zlo je důsledkem lidské psychiky. Lidé jsou schopni násilí a útlaku, protože jsou ovlivněni svými instinkty a emocemi. Například lidé mohou být agresivní, pokud se cítí ohroženi.

Encykliky, zabývající se otázkou zla ve světě

- **Rerum novarum** (1891) od papeže Lva XIII. Tato encyklika se zabývá sociálními problémy dělnické třídy a vyzývá k reformě sociálního systému. V této encyklice se také zmiňuje o zlu ve světě, které je způsobeno nespravedlností a chudobou.
- **Quadragesimo anno** (1931) od papeže Pia XI. Tato encyklika je pokračováním Rerum novarum a dále se zabývá sociálními problémy dělnické třídy. V této encyklice se také zmiňuje o zlu ve světě, které je způsobeno válkami a diktaturami.
- **Mater et magistra** (1961) od papeže Jana XXIII. Tato encyklika se zabývá sociálními a politickými otázkami moderního světa. V této encyklice se také zmiňuje o zlu ve světě, které je způsobeno různými faktory, jako je materialismus, individualismus a ztráta víry.
- **Redemptoris Mater** (1987) od papeže Jana Pavla II. Tato encyklika se zabývá Marií, matkou Boží. V této encyklice se také zmiňuje o zlu ve světě, které je způsobeno hříchem a ďáblem.
- **Spe salvi** (2007) od papeže Benedikta XVI. Tato encyklika se zabývá nadějí a budoucností lidstva. V této encyklice se také zmiňuje o zlu ve světě, které je způsobeno různými faktory, jako je globalizace, terorismus a klimatická změna.

V těchto encyklikách katolická církev chápe zlo jako realitu, která je přítomna ve světě. Zlo může mít různé podoby, jako je utrpení, násilí, nespravedlnost nebo hřích. Církev věří, že zlo pochází z ďábla, který je protivníkem Boha a lidstva. Církev také věří, že zlo může být překonáno pomocí lásky, milosrdenství a spravedlnosti.

Druhý vatikánský koncil, který se konal v letech 1962-1965, se zabýval řadou otázek, včetně otázky zla ve světě. V dokumentu **Gaudium et spes**, který je považován za konstituci koncilu, se konstatuje, že zlo je realitou, která je přítomna ve světě. Zlo může mít různé podoby, jako je utrpení, násilí, nespravedlnost nebo hřích.

Konkrétně se v dokumentu **Gaudium et spes** konstatuje, že:

- **Zlo je realitou**, která je přítomna ve světě. "Lidé se často cítí ohromeni a zmateni zlem, které je přítomno ve světě. Vidí ho v utrpení, které se šíří ve světě, v násilí, které ničí život, v nespravedlnosti, která utlačuje lidi, a v hříchu, který uráží Boží lásku."
- **Zlo je důsledkem lidské svobody**. "Lidé jsou schopni dobra i zla a jejich volby určují, co se bude ve světě dít. Zlo je tedy produktem lidské svobody, která je dána Bohem."

- **Církev má v boji proti zlu významnou roli.** "Církev má v tomto boji významnou roli, protože má hlásat evangelium lásky a spravedlnosti. Evangelium nám ukazuje, že zlo může být překonáno láskou a milosrdenstvím."

Koncil věřil, že zlo má mnoho podob, jako je utrpení, násilí, nespravedlnost nebo hřích. Zlo může mít osobní nebo společenský charakter. Osobní zlo je způsobeno lidským hříchem, zatímco společenské zlo je způsobeno strukturami a institucemi, které jsou nespravedlivé nebo nefunkční.

Koncil také konstatoval, že zlo je v rozporu s Boží vůlí. Bůh chce, aby lidé byli šťastní a aby žili v míru. Zlo je tedy překážkou Boží vůle.

Koncil vyzval křesťany, aby se zasazovali proti zlu. Křesťané by měli pomáhat lidem, kteří trpí, a usilovat o spravedlnost a mír. Křesťané by také měli sami žít dobrým životem a být příkladem pro ostatní.

- "Svět je místo, kde se projevuje zlo." (Gaudium et spes, 1)
- "Zlo je v rozporu s Boží vůlí." (Gaudium et spes, 13)
- "Křesťané by měli pomáhat lidem, kteří trpí." (Gaudium et spes, 39)
- "Křesťané by měli usilovat o spravedlnost a mír." (Gaudium et spes, 76)
- "Křesťané by měli sami žít dobrým životem a být příkladem pro ostatní." (Gaudium et spes, 91)

Koncilní pohled na zlo je optimistický. Koncil věří, že zlo lze překonat pomocí lásky, milosrdenství a spravedlnosti. Křesťané mají v tomto úsilí důležitou roli.

Narození Ježíše Krista

Narození Ježíše Krista je pro svět událostí obrovského významu. Jako křesťané věříme, že Ježíš Kristus je Božím Synem, který přišel na svět, aby spasil lidi od hříchu. Jeho narození je tedy symbolem naděje a spásy nejen pro nás, ale i pro celý svět.

Narození Ježíše Krista má několik základních významů pro svět:

- Je to **znamení naděje**: Narození Ježíše Krista je znamením, že Bůh miluje svět a chce lidem pomoci. Je to znamení, že je možné najít odpuštění a nový začátek.
- Je to **znamení lásky**: Narození Ježíše Krista je projevem Boží lásky k lidem. Bůh poslal svého Syna na svět, aby ukázal svou lásku a soucit.
- Je to **znamení míru**: Narození Ježíše Krista je poselstvím míru. Ježíš Kristus přišel, aby smířil lidi s Bohem a mezi sebou.

Narození Ježíše Krista má také významný kulturní význam. Vánoce jsou jedním z nejvýznamnějších svátků na světě a jsou oslavovány lidmi většiny náboženství a kultur. Vánoce jsou časem radosti, oslav a dárků.

Pro křesťany je narození Ježíše Krista také připomínkou toho, že Bůh miluje lidi a chce být s nimi. Ježíš se narodil v Betlémě, v chudé a skromné rodině. Bůh miluje všechny lidi, bez ohledu na jejich sociální status nebo majetek.

Narození Ježíše Krista je také významnou událostí i pro nevěřící. Je to připomínka toho, že lidé mají sílu změnit svět k lepšímu. Ježíš Kristus byl člověkem, který žil naplno a šířil lásku a soucit. Jeho život je inspirací pro lidi po celém světě.

Narození Ježíše Krista ovlivnilo celý svět:

- **Vznikem náboženství**: Narození Ježíše Krista bylo proroky zvěstováno a vedlo ke vzniku křesťanství, nejrozšířenějšího náboženství na světě. Křesťanství má hluboký vliv na kulturu, politiku a společnost ve většině zemí světa.
- **Filozofií**: Myšlenky Ježíše Krista, jako je láska, soucit a odpuštění, inspirovaly filozofy po celém světě. Tyto myšlenky mají hluboký vliv na způsob, jakým lidé uvažují o světě a o sobě samých.

- **Uměním:** Narození Ježíše Krista je námětem mnoha uměleckých děl, včetně obrazů, soch, hudby a literatury. Tato díla pomáhají lidem pochopit a ocenit význam této události.

Narození Ježíše Krista je tedy událostí, která má pro svět obrovský význam. Je to událost, která oslavuje lásku, naději a spásu.

Advent je období čtyř týdnů před Štědrým dnem. Je to čas očekávání a přípravy na narození Ježíše Krista. Toto období můžeme využít k:

Modlitbám a meditaci

Čtením Bible lépe porozumíme Kristovu narození a významu

Navštěvujme bohoslužby. Liturgické texty mají vnitřní souvislost s hlavním cílem přípravou na zrození Krista

Provedme svou duchovní obnovu, nejlépe ve společenství

Připravme své domovy na příchod Spasitele

Dělejme dobré skutky, pomoc ostatním, charita, dobrovolnické aktivity

Vzpomeňme na své rodiče, prarodiče a vlastní rodinu

Budme ochotni podat pomocnou ruku blízkým i neznámým, často obtížným

Zamysleme se nad tím, co pro nás osobně Vánoce znamenají, vzpomeňme, jak jsme Vánoce prožívali v dětství.

Druhý příchod Ježíše Krista

Advent je také připomínkou druhého příchodu Ježíše Krista. Věříme, že Ježíš Kristus se jednou vrátí na tento svět, aby soudil živé a mrtvé. Tento druhý příchod se nazývá parousie.

Adventní liturgie zahrnuje i texty, které mluví o druhém příchodu Ježíše Krista. Například první neděle adventní je věnována tématu očekávání Páně, druhá neděle tématu příchodu Krále pokoje a třetí neděle tématu soudu.

Adventní liturgie zdůrazňuje jak první, tak druhý příchod Ježíše Krista. Například v první neděli adventu se čte z knihy Izaiáše, která prorokuje příchod Mesiáše. V poslední neděli adventu se čte z knihy Zjevení, která obsahuje proroctví o druhém příchodu Krista.

V adventním období se tedy připravujeme nejen na narození Ježíše Krista, ale také na jeho druhý příchod. Věříme, že tyto dvě události jsou spojeny a že druhý příchod Ježíše Krista je vyvrcholením jeho prvního příchodu. Na jeho druhý příchod se můžeme připravit tím, že budeme žít životem lásky, služby a pokání.

Encyklika **Spe salvi** papeže Benedikta XVI., která byla vydána 30. listopadu 2007, obsahuje část věnovanou adventu. Encyklika se zabývá nadějí. Advent je obdobím, kdy se křesťané připravují na narození Ježíše Krista, který je zdrojem naděje pro svět.

V encyklice Benedikt XVI. píše:

„Advent je obdobím očekávání a přípravy na narození Ježíše Krista. Je to čas, kdy se křesťané zaměřují na svou víru a připravují se na přijetí Spasitele. Advent je také připomínkou druhého příchodu Krista, který jednou přijde, aby soudil živé i mrtvé.

Advent je tedy obdobím naděje. Je to čas, kdy se křesťané mohou těšit na příchod Ježíše Krista a na jeho spásu. Je to také čas, kdy se mohou zamyslet nad vlastní nadějí a nad tím, jak ji mohou žít ve svém každodenním životě.“

Benedikt XVI. také zdůrazňuje, že advent je časem pokání. Křesťané se vyzývají k pokání, aby byli připraveni na příchod Ježíše Krista. Pokání znamená odvrhnout hřích a obrátit se k Bohu.

Encyklika Spe salvi je tedy důležitým zdrojem pro pochopení významu adventu. Benedikt XVI. v ní advent vidí jako období naděje, přípravy a pokání.

Meditace

Zkusme se zamyslet: Advent z pohledu Marie a Josefa!

HALELUJA (L. Cohen)

*Ptám se svého svědomí co správné je a co není
hledám světlo, které ve tmě svítí*

*Proč se vítr toulá v oblacích, kdy je láska a kdy je hřích
v duši ptám se a ty mě odpovídáš*

HALELUJA HALELUJA HALELUJA HALELUJA

*Světlu vládne chtění mít víc a víc, ale já z toho však nechci nic
vždyť za vším se tu velká síla skrývá
ta síla dřímá v každém z nás
je skutečná a spojí nás, spojí ruce se slovy haleluja*

HALELUJA HALELUJA HALELUJA HALELUJA

*Ty Země dáváš nám všem jíst a pít
plod je chléb a voda je mlékem tvým
a slunce svítí život všemu dává
a tak i já chci být a světu dát být prospěšným a nejen brát
však jsi mě stvořil už dávno k obrazu svému*

HALELUJA HALELUJA HALELUJA HALELUJA

Ekumenie

Slovo "ekumenie" pochází z řeckého "oikúmené", které původně znamenalo "všechny obydlený svět". V moderním kontextu se však používá v užším smyslu k označení hnutí za jednotu křesťanů.

Ekumenické hnutí má své počátky v 19. století, kdy se začaly objevovat první snahy o vzájemné porozumění mezi křesťanskými církvemi. V 20. století se hnutí rozšířilo a dnes zahrnuje širokou škálu aktivit, včetně společných modlitebních setkání, liturgických slavností, vzdělávání, sociální práce a misie.

Cílem je dosažení plné jednoty křesťanů, která byla narušena v průběhu dějin.

Katolická církev se k ekumenickému hnutí oficiálně přihlásila na Druhém vatikánském koncilu (1962-1965). V dekretu o ekumenismu **Unitatis redintegratio** (1964) koncil konstatuje, že rozdělení křesťanů je "vážnou ranou v těle Kristově" a že "je povinností všech křesťanů usilovat o jejich odstranění".

Ut unum sint, vyhlášená papežem Janem Pavlem II. v roce 1995, je encyklika o ekumenismu. Encyklika navazuje na dekret Unitatis redintegratio a vyzývá k dalšímu úsilí o sjednocení křesťanů.

Obě encykliky zdůrazňují, že ekumenické hnutí není jen teologickou otázkou, ale také otázkou duchovního života. Ekumenické snahy by měly vést k větší jednotě mezi křesťany a k větší lásce a porozumění mezi různými křesťanskými tradicemi.

Příklady ekumenické spolupráce katolické církve:

- Katolická církev je členem Ekumenické rady církví, která sdružuje více než 350 křesťanských církví a organizací.
- Ekumenická rada církví byla založena v roce 1948 v Amsterdamu. V Československu působí od roku 1955
- Katolická církev spolupracuje s jinými křesťanskými církvemi
 - na organizaci společných modlitebních setkání, liturgických slavností a dalších duchovních akcí.
 - na vzdělávání, například v oblasti teologie, církevních dějin a duchovního života.
 - na sociální práci, například v oblasti pomoci potřebným, sociální spravedlnosti a ochrany životního prostředí.
 - na misiích, například v oblasti evangelizace a rozvojové spolupráce.

Ekumenická rada církví (WCC) je celosvětové sdružení křesťanských církví a organizací. Sdružuje více než 350 členských církví z více než 120 zemí světa.

Členské církve Ekumenické rady církví se liší v mnoha ohledech, včetně teologických názorů, liturgických tradic a organizačních struktur. Společným jmenovatelem však je jejich víra v Ježíše Krista jako Spasitele a jejich snaha o sblížení a spolupráci mezi křesťanskými církvemi.

Mezi členské církve Ekumenické rady církví patří:

- Pravoslavné církve
- Katolická církev
- Protestantské církve, včetně luteránů, anglikánů, metodistů, baptistů a dalších
- Nezávislé církve a společenství

Členské církve Ekumenické rady církví se scházejí pravidelně na svých světových sněmech, aby diskutovaly o společných výzvách a hledaly cesty k větší jednotě. Rada také organizuje řadu programů a projektů v oblasti duchovního života, vzdělávání, sociální práce a misie.

Ekumenická rada církví (EKK) vydala řadu dokumentů, které se zabývají ekonomickými otázkami z hlediska křesťanské etiky.

Prohlášení o ekonomice a sociální spravedlnosti (1995)

- Etika podnikání (2002)
- Etika spotřeby (2006)
- Etika globální ekonomiky (2010)

V České republice organizuje ERC:

- ERC organizuje každoročně ekumenickou bohoslužbu na Den míru.
- ERC spolupracuje s ministerstvem zdravotnictví na projektu duchovní péče v nemocnicích a sociálních zařízeních.
- ERC se zasazuje o ochranu životního prostředí a podporuje ekologické projekty.

V roce 2023 vydala Ekumenická rada církví studii s názvem "**Ekonomika a klimatická změna: Křesťanský pohled**". Studie zkoumá ekonomické a sociální dopady klimatické změny a navrhuje kroky, které by mohly být podniknuty k řešení této krize.

Modlitba

...i Ježíš se modlil!

Modlí se i lidé, kteří jsou ateisté. Často slyšíme „vymodlené dítě“, ó můj Bože, zaplať Pán Bůh atd.

Vlastně celý svět někoho, či něco stále vzývá z překvapení, strachu, hněvu, touhy, přání i poděkování.

V českém jazyce je slovo modlitba odvozeno od praslovanského slova *mold-, které znamená "snažně prosit, vzývat Boha". V jiných jazycích má slovo modlitba podobný význam. Například v angličtině se modlitba řekne "prayer", ve francouzštině "prière", v němčině "Gebet" a v ruštině "молитва".

Modlitba je úkon, kterým se člověk obrací k Bohu. Je to způsob, jak vyjádřit svou víru, lásku a vděčnost Bohu. Modlitba může být také formou prosby o pomoc, požehnání nebo ochranu.

Několik papežských encyklik se zabývá významem modlitby pro křesťana. Mezi nejvýznamnější patří:

Encyklika **Divini Redemptoris** (1937) se zabývá modlitbou jako prostředkem k uskutečnění Kristova vykoupení. Papež Pius XI. zdůrazňuje, že modlitba je nezbytná pro to, abychom se podíleli na Kristově misi spásy světa.

Encyklika **Mediator Dei** (1947) se zabývá modlitbou jako vztahem mezi člověkem a Bohem. Papež Pius XII. zdůrazňuje, že modlitba je dialog, který zahrnuje jak Boha, tak člověka.

Encyklika **Spe Salvi** (2007) se zabývá modlitbou jako projevem křesťanské naděje. Papež Benedikt XVI. zdůrazňuje, že modlitba nás spojuje s Bohem a dává nám sílu čelit výzvám života.

Všechny tyto encykliky zdůrazňují, že modlitba je důležitou součástí křesťanského života. Je to prostředek, kterým se můžeme spojit s Bohem, vyjádřit svou víru a naději a prosit o jeho pomoc.

Účel modlitby lze tedy shrnout do následujících bodů:

- **Vzývání Boha:** Modlitba je způsob, jak vyjádřit svou víru a lásku Bohu. Je to způsob, jak se s ním spojit a uctívat ho.
- **Prosba o pomoc:** Modlitba může být také formou prosby o pomoc, požehnání nebo ochranu. Lidé se mohou modlit za sebe, své blízké nebo za celý svět.

- **Děkování Bohu:** Modlitba je také způsob, jak Bohu poděkovat za jeho dobrotu a milosrdenství. Lidé se mohou modlit za to, co mají, nebo za to, co jim Bůh dal.
- **Rozjímání o Bohu:** Modlitba může být také formou rozjímání o Bohu. Lidé se mohou modlit o to, aby lépe poznali Boha a jeho vůli.

Mezi nejčastější modlitby patří:

- **Otče náš:** Tato modlitba, kterou Ježíš naučil své učedníky, je jednou z nejdůležitějších modliteb v křesťanství.
- **Zdrávas Maria:** Tato modlitba je oslavou Panny Marie, matky Ježíše Krista.
- **Věřím v jednoho Boha:** Vyznání víry je základním kamenem křesťanské víry.
- **Přijď, Duchu svatý:** Tato modlitba je voláním o pomoc Ducha svatého. Tato modlitba je jedna z nejstarších modliteb v křesťanství. Její původ sahá do 4. století.

Kromě těchto tradičních modliteb můžeme také používat vlastní modlitby. Modlitba může být vyjádřena hlasově nebo mentálně. Může být krátká nebo dlouhá, jednoduchá nebo složitá, třeba i střelná.

Nezáleží na tom, jak se člověk modlí, důležité je, aby jeho modlitba byla upřímná a vycházela z jeho srdce. Modlitba, nemá být jen výčtem našich požadavků, aby Bůh plnil naši vůli a naše přání, stává se tak prosbou o porozumění Boží vůli a Božím přáním a úmyslům.

Modlitba může člověku i psychologicky pomoci. Může mít pozitivní vliv na jeho duševní zdraví a celkové well-being.

Modlitba může pomoci člověku:

- **Zmírnit stres a úzkost.** Modlitba může poskytnout člověku pocit bezpečí a útěchy, což může pomoci snížit jeho stres a úzkost.
- **Zlepšit sebevědomí a sebeúctu.** Modlitba může pomoci člověku cítit se lépe sám se sebou a spokojenější se svým životem.
- **Zvýšit pocit naděje a optimismu.** Modlitba může člověku pomoci najít smysl v životě a cítit se nadějně i v obtížných situacích.
- **Spojit se s ostatními.** Modlitba může být součástí náboženské komunity, která může člověku poskytnout podporu a pocit sounáležitosti.
- Modlitba může být pro člověka **účinnou formou duchovní péče.** Může mu pomoci vyrovnat se s různými životními výzvami a zlepšit jeho duševní zdraví.

Žalmy jsou také modlitbou. Jedná se o sbírku 150 básnických písní, které byly napsány v hebrejštině a aramejštině.

Žalmy jsou modlitbou v tom smyslu, že jsou vyjádřením vztahu člověka k Bohu. Žalmisté mluví k Bohu o svých radostech, starostech, nadějích a obavách.

Jsou též formou uctívání Boha. Žalmisté chválí Boha za jeho dobrotu, moc a milosrdenství.

Zejména Žalmy 100, 23 a 51 lze chápat jako modlitbu

Jsou také inspirací mnoha uměleckých děl, viz Antonín Dvořák Biblické písně.

Modlitební řády se označují jako kontemplativní řády. Jsou to řády, jejichž hlavním posláním je modlitba, meditace a kontemplace. Kontemplativní řády často žijí v kláštorech nebo jiných uzavřených komunitách, kde se mohou věnovat svému duchovnímu životu.

Mezi nejznámější modlitební řády patří:

- Benediktinský řád, založený v 6. století svatým Benediktem z Nursie. Benediktini jsou známí svými mnišskými kláštery, kde se věnují modlitbě, práci a studiu.
- Cisterciánský řád, založený v 11. století svatým Robertem z Molesme. Cisterciáni jsou podobně jako benediktini známí svými mnišskými kláštery, kde se věnují modlitbě, práci a studiu.
- Karmelitánský řád, založený v 12. století svatým Šimonem Stockem. Karmelitáni jsou známí svou mariánskou spiritualitou a modlitbou růžence.
- Františkánský řád, založený v 13. století svatým Františkem z Assisi. Františkáni jsou známí svou prostotou a chudobou a svou službou chudým a potřebným.
- Dominikánský řád, založený v 13. století svatým Dominikem. Dominikáni jsou známí svou kazatelskou činností a svou službou pravdě a spravedlnosti.

Kromě těchto řádů existují i další modlitební řády, například:

- Trapisté
- Klauzurní karmelitánky
- Salesiánky Don Bosca
- Školské sestry de Notre Dame
- Sestry sv. Josefa

Modlitební řády hrají důležitou roli v křesťanské církvi. Jejich modlitba a meditace jsou zdrojem duchovní síly a inspirace pro celou církev.

Praxe: Examen

V této modlitbě, spíše rozjímání se každý večer (před usnutím) vracíme k našim činům, myšlenkám i událostem v modlitbě. Pomáhá nám to hlouběji pochopit jejich obsah i smysl a podporuje nás to v prožívání dalších dní zase o něco více vědomým způsobem.

Examen v podstatě učí člověka naladit se na „vlny“, na kterých pro něj Bůh vysílá. Učí vidět a zakoušet přítomnost Boží a jeho lásku ve všedním (každodenním) životě.

Bůh promlouvá skrze druhé lidi, události dní, ale také skrze lidské tužby, které sám vkládá do srdcí. Tyto jsou ovšem rozdílné od běžných emocí, pocitů, ale také kulturně naučených přání. Při tomto pravidelném duchovním cvičení se učíme toto všechno správně rozlišovat a výsledky pak používat k dalšímu svému osobnímu a především duchovnímu růstu. To pak nese i další plody, například lepší porozumění a poznání toho, k čemu nás Bůh volá.

V Examen nerozlišujeme jen mezi špatným a dobrým. Není to „zповědní zrcadlo“ (ani cvičení z morálky nebo naplňování předpisů). Nejde ani o pouhé rozlišování mezi špatným, dobrým a ještě lepším; ani o sebe-psychoanalýzu.

Modlitba, pro kterou se vžilo označení *examen*, je rozložena do pěti jednoduchých kroků, jejichž promeditování by mělo člověku zabrat asi čtvrt hodiny denně. Examen má tuto strukturu:

- 1) *Požádejte Boha o světlo.* Chci se na svůj den dívat Božíma očima, nejen svými vlastníma.
- 2) *Děkujte.* Den, který jsem právě prožil, je Božím darem. Jsem za něj vděčný.
- 3) *Zhodnotte uplynulý den.* Pečlivě se ohlížím za právě prožitým dnem, veden Duchem svatým.
- 4) *Postavte se čelem ke svým nedostatkům.* Postavím se čelem k tomu, co je špatné – v mém životě i ve mně.
- 5) *Pohledte vstříc nadcházejícímu dni.* Ptám se, kde v nadcházejícím dni potřebuji Boha.

Pro každodenní život potřebujeme modlitbu, s níž budeme moci být rychle a blízko u Boha a která nás současně znovu něco naučí o nás samých. Jednoduchá, věcná a krátká modlitba examenu se může stát branou k jiným modlitbám. Spojuje v sobě totiž pro duchovní život to nejdůležitější: úctu a respekt před Bohem a touhu nabírat si ze zdroje jeho lásky a milosrdenství a zároveň svobodu spoluurčovat běh svého života a stávat se sám pro sebe, pro druhé, pro církve i pro společnost vědomým, aktivním a činným.

Odpuštění

„Mýlit se je lidské, odpouštět je Boží.“ — Alexander Pope anglický básník
18. století 1688–1744

Každý člověk, již od dětství se musí vyrovnávat s činy, kdy má reálný pocit, že mu bylo ublíženo, či že někomu ublížil. Již od dětského věku se s těmito skutečnostmi potýkáme. Vina a trest bude jedním z dalších témat, proto se v této úvaze budeme věnovat nejprve tomu pozitivnímu, co nám může celou situaci usnadnit a připravit nás na toto těžké téma.

Ve svých úvahách rozdělme nejprve definici na odpuštění někomu, kdo nám udělal nějakou křivdu, a kterému bychom měli odpustit a situaci, ve které jsme nechtěně, či naopak s určitým záměrem někoho poškodili.

První situace je zcela v našich rukách a je tím pro nás snadnější. Druhá situace je obtížná, zvláště pro věřícího křesťana. Nezáleží totiž jen na nás, ale i na celkové situaci člověka, kterého jsme svým jednáním poškodili. Naše výchova a svědomí nám zcela jasně říká, co bylo špatně i jak by tato situace měla být řešena, ale věc se stala, dokonce chápeme i hříchy, ke kterému došlo, ale záleží jen na poškozeném, zda a jak naši satisfakci přijme a zda nám odpustí. Toto rozhodnutí záleží totiž zcela jen na něm a on nemá povinnost nám odpustit.

Odpuštění je složitý pojem, který se dá definovat různými způsoby. Obecně lze říci, že **odpuštění je vědomé, dobrovolné a jednostranné rozhodnutí zbavit toho, kdo nám ublížil, závazků, které z toho pro nás vznikly.**

Odpuštění tedy znamená, že přestaneme požadovat odškodnění nebo trest za to, co nám bylo provedeno. Nezabavíme toho druhého nároku na naši lásku, důvěru nebo sympatie.

Odpuštění je důležitý krok k tomu, abychom se mohli vyrovnat s křivdou, kterou jsme utrpěli. Pomáhá nám uvolnit se od negativních emocí, jako je vztek, hněv nebo smutek. Odpuštění nám může pomoci obnovit vnitřní mír a harmonii.

Existuje mnoho různých způsobů, jak odpustit. Někteří lidé dokážou odpustit okamžitě, jiní na to potřebují více času. Někdy je potřeba, aby se ten druhý omluvil nebo alespoň vyjádřil lítost. V jiných případech může být odpuštění bezpodmínečné, tedy bez ohledu na to, zda se ten druhý omluví nebo ne.

Odpuštění není vždy snadné. Může být obtížné odpustit někomu, kdo nám ublížil vážně, nebo kdo se na nás opakovaně dopustil křivdy. Pokud se však opravdu rozhodneme odpustit, může nám to přinést mnoho pozitivních změn.

Situace s příklady odpuštění:

- Manželka odpustí svému manželovi, který ji podvedl.

- Rodiče odpustí svému synovi, který je napadl či prodal jejich věci.
- Obviněný odpustí svědkovi, který ho usvědčil.

Odpuštění je důležitým aspektem lidské existence. Může nám pomoci překonat křivdu a žít šťastnější a smysluplnější život. Proto využijme každé příležitosti k návratu harmonie do svého života.

Odpuštění je osobní rozhodnutí, které závisí na mnoha faktorech, včetně závažnosti křivdy, vztahu k tomu, kdo nám ublížil, a na našich vlastních hodnotách a přesvědčeních.

V Bibli se uvádí, že bychom měli odpustit „sedmdesátkrát sedmkrát“, což znamená, že bychom měli být vždy ochotni odpustit, bez ohledu na to, kolikrát se nám někdo dopustil křivdy. Tento výrok je často interpretován jako výzva k neomezenému odpuštění.

Na druhou stranu, někteří lidé věří, že odpuštění by mělo mít své hranice. Domnívají se, že by neměli odpustit někomu, kdo jim ublížil vážně, nebo kdo se ne nich opakovaně dopustil křivdy.

Je důležité, abychom se zamysleli nad tím, co pro nás odpuštění znamená a co pro nás znamená zbavit toho, kdo nám ublížil, závazků. **Pokud se rozhodneme odpustit, je důležité, abychom to udělali upřímně a bez výhrad.**

Několik věcí, které je třeba zvážit při rozhodování o tom, kolikrát odpustit:

- **Závažnost křivdy:** Je to něco, co lze snadno odpustit, nebo je to něco, co nám způsobilo trvalou bolest?
- **Váš vztah k tomu, kdo vám ublížil:** Jedná se o někoho, o koho vám záleží, nebo je to někdo, koho jste znali jen krátce?
- **Vaše vlastní hodnoty a přesvědčení:** Co pro vás znamená odpuštění? Soucit s viníkem? Láska k bližnímu?

Pokud si nejste jisti, kolikrát odpustit, může být užitečné mluvit s knězem či terapeutem. Mohou vám pomoci prozkoumat vaše pocity a učinit informované rozhodnutí.

Psychologicky je význam odpuštění rozsáhlý a komplexní. Odpuštění může mít pozitivní dopad na naše fyzické a duševní zdraví, naše vztahy a naše celkové vnímání světa.

Fyzické a duševní zdraví

Odpuštění může pomoci snížit stres, úzkost a depresi. Může také pomoci zlepšit spánek, snížit krevní tlak a posílit imunitní systém.

Vztahy

Odpuštění může pomoci obnovit poškozené vztahy. Může pomoci snížit konflikt a zášť a může vytvořit prostor pro porozumění a empatii.

Vnímání světa

Odpuštění může pomoci změnit náš pohled na svět. Může nám pomoci vidět svět jako místo většího soucitu a porozumění.

Snížení negativních emocí

Odpuštění může pomoci snížit pocity hněvu, vzteku, zášti a smutku. Tyto emoce mohou být škodlivé pro naše fyzické a duševní zdraví.

Zlepšení sebeúcty:

Odpuštění nám může pomoci cítit se lépe v chápání sebe sama. Může nám pomoci cítit se silnými a schopnými překonat výzvy.

Posílení vztahů:

Odpuštění může pomoci obnovit poškozené vztahy. Může pomoci vytvořit prostor pro důvěru, lásku a porozumění.

Zvýšení životní spokojenosti:

Odpuštění může pomoci zlepšit naši celkovou životní spokojenost. Může nám pomoci cítit se šťastnější a naplněnější.

Odpustit si, když někomu způsobíte újmu, může být velmi obtížné. Může to být způsobeno mnoha faktory, jako jsou pocity viny, hanby, lítosti nebo strachu z odplaty.

Několik tipů, které vám mohou pomoci odpustit si:

- **Přijměte odpovědnost za své činy.** Prvním krokem k odpuštění je přijmout skutečnost, že jste udělali něco špatného. To neznamena, že jste špatný člověk, ale znamená to, že jste udělali chybu.
- **Cit'te lítost.** Lítost je důležitým krokem k odpuštění. Když litujete svých činů, znamená to, že si uvědomujeme, že jsme někomu ublížili, a že nám to je líto.
- **Omluvte se.** Pokud je to možné, omluvte se osobě, které jste ublížili. Upřímná omluva může pomoci začít proces uzdravování.
- **Odpouštějte si.** Odpuštění je proces, který může trvat čas. Buďte trpěliví sami k sobě a snažte se každý den odpustit si o něco víc.

Konkrétní kroky, které můžete podniknout:

- Sepište si dopis osobě, které jste ublížili. V dopise vyjádřete svou lítost a přijměte odpovědnost za své činy. Můžete pak tento napsaný dopis také zničit, poslat osobě, které jste ublížili, nebo si ho nechat pro sebe.
- Promluvte si s knězem nebo terapeutem. Mohou vám pomoci pochopit vaše pocity a pomoci s procesem odpuštění.

- Připojte se ke skupině pro lidi, kteří potřebují odpustit. Skupina vám může poskytnout podporu a povzbuzení od lidí, kteří rozumí tomu, čím procházíte.
- Svátost smíření, zpověď, může hodně pomoci při odpouštění. Rozhřešení je viditelný a účinný znak odpouštění hříchů, který Bůh uděluje skrze kněze.
- Když se svěříte knězi ve zpovědi, vyznáváte své hříchy před Bohem a před církví. Kněz vám pak udělí rozhřešení, které je vyjádřením Boží lásky a milosrdenství. Rozhřešení vám pomáhá přijmout odpouštění od Boha a začít nový život.
- Odpouštění je důležitou součástí pokání
- Svátost smíření může být obzvláště užitečná při odpouštění, když jste způsobili někomu újmu. Když se svěříte knězi, může vám pomoci pochopit, že Bůh vám odpustil, i když jste způsobili někomu bolest. Kněz vám může také pomoci přijmout odpouštění od sebe sama a začít proces léčby.

Zapomenout po odpouštění?

Na otázku zapomenutí viny po odpouštění není jednoznačná odpověď, protože to závisí na konkrétní situaci. V některých případech může být prospěšnější odpustit a zapomenout, zatímco v jiných případech může být prospěšnější odpustit a pamatovat si, co se stalo.

Odpustit a zapomenout

Odpouštění a zapomenutí znamená, že se vzdáte negativních emocí, jako je vztek, hořkost a lítost, které jste cítili vůči osobě, která vám ublížila. Může to být náročný proces, ale může vám pomoci osvobodit se od bolesti minulosti a žít šťastnější a plnější život.

Výhody odpouštění a zapomenutí:

- Může vám pomoci vyrovnat se s minulostí. Pokud se budete držet negativních emocí, které cítíte vůči osobě, která vám ublížila, může to ztěžovat vyrovnání se s tím, co se stalo. Odpouštění a zapomenutí vám může pomoci uzavřít tuto kapitolu svého života a jít dál.
- Může vám pomoci zlepšit vaši náladu a celkové zdraví. Negativní emoce mohou mít negativní dopad na vaši náladu, zdraví a vztahy. Odpouštění a zapomenutí vám může pomoci snížit stres, zlepšit vaši náladu a posílit vaše zdraví.
- Může vám pomoci obnovit vztahy. Pokud jste byli zraněni blízkou osobou, může být obtížné obnovit vztah. Odpouštění a zapomenutí vám může pomoci překonat zranění a obnovit vztah.

Odpustit a pamatovat si

Odpuštění a pamatování znamená, že se vzdáte negativních emocí, které cítíte vůči osobě, která vám ublížila, ale stále si pamatujete, co se stalo. Může to být užitečné, pokud se chcete vyhnout tomu, aby se něco podobného stalo znovu.

Výhody odpuštění a pamatování:

- Může vám pomoci se poučit z minulosti. Pokud si pamatujete, co se stalo, můžete se z toho poučit a zabránit tomu, aby se to stalo znovu.
- Může vám pomoci chránit se před budoucím ublížením. Pokud si pamatujete, jak a čím vás někdo zranil, můžete se v budoucnu vyhnout situacím, ve kterých byste mohli být znovu zranění.
- Může vám pomoci posílit vaše osobní hranice. Pokud si pamatujete, jak vás někdo zranil, můžete být v budoucnu ráznější a opatrnější při ochraně sebe sama.

Kdy je lepší odpustit a zapomenout?

Odpustit a zapomenout je obvykle lepší, pokud:

- Byla to jednorázová událost. Pokud vám někdo ublížil jen jednou, může být prospěšnější odpustit a zapomenout.
- Osoba, která vám ublížila, se omluvila a snaží se napravit své činy.
- Už se s osobou, která vám ublížila, nestýkáte.

Kdy je lepší odpustit a pamatovat si?

Odpustit a pamatovat si je obvykle lepší, pokud:

- Byla to závažná událost. Pokud vám někdo ublížil vážně, může být prospěšnější odpustit a pamatovat si.
- Osoba, která vám ublížila, se neomluvila nebo se nesnaží napravit své činy.
- S osobou, která vám ublížila, se stále stýkáte.

Samozřejmě, konečné rozhodnutí, zda odpustit a zapomenout nebo odpustit a pamatovat si, je na vás. Pokud si nejste jisti, co je pro vás to pravé, může být užitečné promluvit si s knězem či terapeutem.

Dives in misericordia

Encyklika, která se přímo týká viny a odpuštění se jmenuje **Dives in misericordia** (Bohatý milosrdenstvím) a napsal ji papež Jan Pavel II. v roce 1980.

<https://www.pastorace.cz/texty/knihovna/dives-in-misericordia-encyklika-o-bozim-milosrdenstvi>

V této encyklice papež Jan Pavel II. zdůrazňuje, že milosrdenství je jedním z nejdůležitějších aspektů křesťanské víry. Milosrdenství je Boží láska, která nám je projevována i v době, kdy si to nezasloužíme.

Papež také hovoří o tom, že **milosrdenství je spojeno s odpuštěním**. Odpuštění je akt milosrdenství, kterým se osvobozujeme od zášti a hněvu.

Encyklika **Dives in misericordia** se skládá z 12 kapitol. V prvních kapitolách papež Jan Pavel II. hovoří o podstatě milosrdenství a jeho významu pro křesťanskou víru. V dalších kapitolách se zabývá konkrétními aspekty milosrdenství, jako je odpuštění, smíření a milost.

Encyklika **Dives in misericordia** je důležitým dokumentem, který nám pomáhá pochopit význam milosrdenství a odpuštění v křesťanské víře.

Konkrétní pasáže z encykliky **Dives in misericordia**, které se týkají viny a odpuštění:

- **"Milosrdenství je Boží láska, která nám je projevována i v době, kdy si to nezasloužíme."**
- **"Odpuštění je akt milosrdenství, kterým se osvobozujeme od zášti a hněvu."**
- **"Odpuštění je nezbytné pro obnovu vztahů."**

Encyklika **Dives in misericordia** je výzvou k tomu, abychom se snažili být milosrdnější a odpustit těm, kdo nám ublížili.

Pro každého křesťana by mělo být odpuštění vin povinností. O to také prosíme v modlitbě, kterou nás Ježíš naučil. Jen tak se může přiblížit Božímu záměru stvoření daném nám do vínku, svobodnou vůlí a o podobě s Bohem.

Bůh osvobozuje člověka svou láskou a milosrdenstvím pro věčnost, buďme mu alespoň trochu podobní! Spoléhejme v tom na Boží pomoc!

Kniha Job - Utrpení

Kniha Job je starozákonní kniha, která patří mezi knihy mudroslovné (křesťanství) nebo mezi Spisy (židovství). Je psána hebrejsky a je datována do 6. nebo 5. století př. n. l. Je **výzvou k zamyšlení nad otázkou utrpení**.

Kniha Job je jedním z nejsložitějších a nejzávažnějších textů Bible. Její hlavním tématem je otázka utrpení spravedlivých. Kniha nedává jednoznačnou odpověď na tuto otázku, ale nabízí několik možných vysvětlení.

Vypráví příběh o Jobovi, bohatém a spravedlivém muži, který je vystaven zkoušce ze strany Boha a Satana. Satan se Boha ptá, zda Job je opravdu tak spravedlivý, jako se zdá, a Bůh mu dovolí, aby Joba zkoušel.

Job je zbaven všech svých statků, jeho děti zemřou a on sám je stížen těžkou nemocí. I přesto Job zůstává věrný Bohu a odmítá ho obviňovat z toho, co se mu děje.

Nakonec Bůh Joba vyslyší a vrátí mu vše, co ztratil. Job je tedy očištěn od všech svých hříchů a stává se ještě větším příkladem spravedlnosti a zbožnosti.

Kniha Job je komplexní text, který lze interpretovat různými způsoby. Neexistuje jediný správný výklad, který by vyhovoval všem. Každý čtenář si musí knihu vyložit sám a najít v ní smysl, který je pro něj relevantní.

Nejčastěji je kniha Job vykládána jako:

- **Teologie retribuice:** Podle této teologie Bůh spravedlivého odměňuje a bezbožného trestá. Jobovo utrpení je tedy důsledkem jeho hříchu. Tato interpretace je však v rozporu s tím, co kniha skutečně říká. Job je spravedlivý člověk, který nedělá nic špatného.
- **Teologie zkoušky:** Podle této teologie Bůh zkouší své věrné, aby prokázali svou víru. Jobovo utrpení je tedy zkouškou jeho víry. Tato interpretace je v souladu s tím, co kniha říká. Job zůstává věrný Bohu i přes své utrpení.
- **Teologie utrpení:** Podle této teologie utrpení nemá vždy smysl. Bůh je svrchovaný a jeho jednání není vždy pochopitelné lidským rozumem. Jobovo utrpení je tedy nevysvětlitelné. Tato interpretace je také v souladu s tím, co kniha říká. Job nakonec nedostává odpověď na svou otázku, proč trpí.
- Jobovo utrpení může být viděno jako metafora utrpení, které zažívá každý člověk. Každý z nás se v životě setkává s utrpením, které může být způsobeno různými faktory, například nemocí, smrtí blízkých, přírodními katastrofami nebo válkou. Kniha Job nám ukazuje, že i přes prožívané utrpení je možné zůstat věrný Bohu.
- Jobovo utrpení může být viděno jako výzva k zamyšlení nad otázkou Boží spravedlnosti. Job se ptá, proč Bůh dovoluje, aby spravedliví trpěli. Tato otázka je

stále aktuální i dnes. Kniha Job nám ukazuje, že na tuto otázku neexistuje jednoduchá odpověď.

- Jobovo utrpení může být viděno jako cesta k hlubšímu poznání Boha a příležitostí k duchovnímu růstu.

Kniha Job v Bibli je napsána zajímavým způsobem. Jakoby se jednalo o scénář k nějaké divadelní hře, nebo filmu. Obsahuje osoby a obsazení, popis situace i dialogy i přímé řeči.

Jazyk příběhu je mimořádně orientálně květnatý. Velmi pravděpodobně sloužil napsaný text k vyprávění příběhu osobám neznajícím písmo. Takto podobně napsaný text se již v Bibli dále nevyskytuje.

Motivy utrpení Joba bylo použito jako hlavní myšlenka mnohých divadelních a filmových představení

Například v roce 2016 uvedlo Divadlo U stolu v Brně inscenaci Job, která byla založena na biblickém příběhu. Inscenace byla velmi dobře přijata kritiky i diváky.

Jobův osud je prototypem lidského osudu na zemi. Hebrejci se domnívali, že požehnání života a štěstí jsou dána člověku za cnostný život.

Pro lidi je velmi těžké odmítnout všechno, co se ve světě děje, a proto je také těžké pochopit nevinné utrpení. Mnoha lidem se zdá, že existuje-li nevinné utrpení, pak neexistuje žádný Bůh, že neexistuje žádná Boží Prozřetelnost.

Kniha Job je nám připomínkou toho, že za scénou našeho světa se odehrává „vesmírný konflikt“, o kterém toho obvykle mnoho nevíme. Často se divíme, proč Bůh něco dopustil, a zpochybňujeme Boží dobrotu, a to aniž bychom viděli celý obrázek.

Kniha Job nás učí důvěřovat Bohu v každé situaci. Bohu musíme důvěřovat nejen, když něčemu nerozumíme, ale právě protože něčemu nerozumíme. Žalmista nám říká „Jak dokonalá je cesta Boží“ (Žalm 18:31). Jsou-li Boží cesty „dokonalé“, můžeme mít jistotu, že vše, co dělá – i vše, co dopustí – je rovněž dokonalé. Možná nám to připadá být nemožné, ale naše mysl není Boží mysl. Je také pravda, že nemůžeme chtít plně porozumět Jeho mysli, jak se nám připomíná v Písmu: „Mé smýšlení není vaším smýšlením a vaše cesty nejsou mými cestami, praví Hospodin. Jako je vysoko nebe nad zemí, tak jsou mé cesty nad vašimi cestami, tak je mé smýšlení nad vaším smýšlením“ (Izaiáš 55:8-9).

Naší zodpovědností před Bohem je ovšem to, abychom Jej poslouchali, abychom Mu důvěřovali, a abychom se podřídili Jeho vůli, ať už tomu rozumíme či nikoliv.

Papež František popisuje pohled církve na utrpení jako pohled, který je založen na víře v lásku a milosrdenství Boží. Utrpení je součástí lidského života a každý člověk se s ním někdy setká. Církev věří, že utrpení může být příležitostí k růstu v lásce a k hlubšímu porozumění Bohu.

Zdůrazňuje také, že utrpení není vždy trestem za hřích. Může být způsobeno různými faktory, například přírodními katastrofami, lidskou hloupostí nebo zlobou. Církev věří, že Bůh je s lidmi v jejich utrpení a že jim může poskytnout sílu a útěchu.

Ve svém pastýřském dopise Utrpení a naděje z roku 2019 uvádí následující:

- "Utrpení je součástí lidského života, protože je součástí světa, který je poznamenán hříchem a smrtí."
- "Utrpení může být příležitostí k tomu, abychom se naučili milovat více, abychom se stali vnímavějšími k utrpení druhých a abychom se snažili o větší spravedlnost."
- "Bůh je s námi v našich utrpeních. On nás chápe a miluje nás. On nám může poskytnout sílu a útěchu."
- "Když vidíme někoho trpět, měli bychom se s ním spojit a nabídnout mu svou podporu."

Vina a trest

Katolická církev chápe vinu jako porušení Božího zákona. Hřích je tedy akt, kterým člověk odmítá Boží lásku a dobro. Skutečná vina je spojena s pocitem viny, který je negativní emoce, způsobená vědomím, že jsme udělali něco špatného.

Trest je vnímán jako následek hříchu. Může být jak vnitřní, tak vnější. Vnitřní trest je pocit viny, který člověka trápí. Vnější trest může být vnímán jako přirozený, nebo nadpřirozený. Přirozený trest je důsledkem hříchu v přírodním světě, například nemoc, neštěstí, zemětřesení apod. Nadpřirozený trest je uváděn jako trest od Boha, který může být udělen v tomto životě nebo v posmrtném životě.

Církev učí, že hřích je vážný problém, který může vést k ztrátě spásy. Proto nabízí prostředky k odpuštění hříchů, kterými jsou především svátost smíření a pokání.

V rámci svátosti smíření se hříšník svěří knězi, který mu uděluje odpuštění hříchů. Kněz může také udělit pokání, které je formou trestu za hřích. Pokání může být například modlitba, rozjímání, almužna, úkol k naplnění apod.

Katolická církev také učí, že trest za hřích může být transformován láskou. To znamená, že pokud se člověk upřímně kaje a snaží se žít dobrý život, může Boží láska transformovat jeho hřích v dobro.

Z hlediska katolické teologie lze vinu a trest rozdělit do dvou kategorií:

- Vina osobní: Je to vina, kterou spáchá jednatel. Tato vina je vždy vůči Bohu, sobě samému a druhým lidem.
- Vina kolektivní: Je to vina, kterou spáchá skupina lidí, například národ, společenství lidí, nebo instituce. Tato vina je také vždy vůči Bohu, ale může mít i společenské důsledky.

Katolická církev věří, že vina a trest mohou být odstraněny skrze odpuštění. Odpuštění může být uděleno Bohem, ale také delegováním na církev. V katolické církvi je odpuštění udělováno v svátosti pokání.

Svátost pokání je svátost, ve které se člověk setkává s milosrdným Bohem, který mu odpouští jeho hříchy. Svátost pokání se skládá ze čtyř kroků:

- Kající vyznání: Člověk přiznává své hříchy Bohu nebo knězi.
- Kající úmysl: Člověk se rozhodne, že se bude snažit svůj hřích napravit.
- Božího odpuštění: Bůh odpouští hříchy člověku.
- Ukládání zadostiučinění: Kněz může člověku uložit zadostiučinění, které je formou odčinění hříchu.

Ustanovení Svátosti smíření lze nalézt již v Novém zákoně, kde Ježíš Kristus zmocňuje apoštoly, aby odpouštěli hříchy (Jan 20:23).

V průběhu staletí se však její forma a obsah vyvíjely. V rané církvi se hříchy přiznávaly biskupovi nebo jinému knězi. V 8. století se však začala prosazovat praxe individuální zpovědi před knězem.

V 13. století papež Inocenc III. vydal bulu "Omnis utriusque sexus", která zavázala všechny věřící, aby se alespoň jednou ročně přiznali z hříchů. Tato praxe se stala součástí katolické tradice a je dodržována dodnes.

Vina a hřích jsou dva pojmy, které jsou v mnoha ohledech úzce spjaty. Vina je morální pocit odpovědnosti za něco, co je špatné nebo škodlivé. Hřích je jednání, které je v rozporu s morálním kodexem.

Vina může být chápána jako následek hříchu. Když člověk spáchá hřích, cítí se provinile, protože ví, že to, co udělal, je špatné. Vina může být také chápána jako příčina hříchu.

Vina může být také chápána jako samostatný fenomén, který nemusí být způsoben hříchem. Například člověk se může cítit provinile, i když neudělal nic špatného. To může být způsobeno například výchovou, traumatem nebo jinými faktory.

Při zkoumání viny a trestu se nevyhneme fenoménu externalizace a internalizace viny. Některé viny nelze totiž přisoudit konkrétnímu člověku. „... neboť nevědí, co činí“, „slepí následovníci slepých...“

Starý zákon a židé

Židé nemají stejný koncept Svátosti smíření. V židovství je hřích chápán jako porušení Božího zákona. Židé věří, že hřích lze odčinit pouze Božím odpuštěním. To může být uděleno prostřednictvím pokání, kdy se hříšník sám před Bohem vyzná ze svých hříchů a vyjádří lítost.

Židé také věří, že je důležité napravit škody, které hřích způsobil. To může zahrnovat například omluvu těm, které hříšník zranil, nebo veřejnou satisfakci.

Židé praktikují pokání několika způsoby:

Teshuva: znamená „obrácení“. Teshuva je proces, kdy se hříšník snaží vrátit k Bohu. To může zahrnovat například modlitbu, meditaci a dobrý skutky.

Yirat Hashem: znamená „bázeň před Bohem“. Yirat Hashem je pocit úcty k sobě a úcty k Bohu. Židé věří, že yirat Hashem je důležitou součástí života a že pomáhá zabránit hříchu.

- **Selichot:** jsou židovské modlitby, které se čtou před Novým rokem a Dnem smíření. Selichot jsou modlitby o odpuštění hříchů a o mír.
- Židé věří, že pokání je proces, který může trvat i celý život.

Židé mají také řadu rituálů, které jim pomáhají při pokání, například:

- **Yom Kippur**, den smíření, je nejdůležitějším dnem v židovském roce. Je to čas na osobní pokání a návrat k Bohu.
- **Tefila**, modlitba, je důležitou součástí židovského života. Modlitba může být prostředkem k vyjádření pokání a prosby o odpuštění.
- **Tzedaka**, almužna, je důležitou součástí židovského náboženství. Tzedaka se často vnímá jako způsob, jak odčinit hříchy.

Nový zákon

Nový zákon chápe vinu a trest podobně jako Starý zákon. Vina je morální odpovědnost za hřích, který má své následky, jak vnitřní, tak vnější.

Hlavním rozdílem mezi pohledem Starého a Nového zákona je v tom, že Nový zákon nabízí nový způsob odpuštění hříchů. Podle Nového zákona je hřích odpuštěn skrze víru v Ježíše Krista.

Ježíš Kristus zemřel na kříži, aby zaplatil trest za naše hříchy. Pokud věříme v Ježíše Krista, jeho smrt je nám přičtena k dobru a jsme osvobozeni od viny a trestu.

Nový zákon také zdůrazňuje důležitost lásky a milosrdenství. Láska je mocnější než vina a trest. Láska může pomoci hříšníkovi změnit svůj život a začít nový začátek.

Nový zákon chápe vinu a trest podobně jako Starý zákon, ale s některými důležitými rozdíly.

Vina

Nový zákon chápe vinu jako morální odpovědnost za hřích. Hřích je jednání, které je v rozporu s vůlí Boží, a proto je protiprávní a škodlivý. Vina je tedy pocit, že jsem se provinil proti Božímu zákonu.

Nový zákon však uvádí, že vina není pouze osobní odpovědností jednotlivce. Je také kolektivní odpovědností lidstva. Lidstvo se totiž v Adamovi a Evě dopustilo prvotního hříchu, který způsobil, že celý svět byl poznamenán zlem a smrtí.

Trest

Trest je v Novém zákoně chápán jako následek hříchu. Může být jak vnitřní, tak vnější. Vnitřní trest je vědomí viny a studu. Vnější trest může být společenský, například odsouzení, nebo přírodní, například nemoc nebo neštěstí.

Nový zákon však uvádí, že hřích lze odčinit pouze Božím odpuštěním. To může být uděleno prostřednictvím smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Ježíš Kristus zemřel na kříži, aby zaplatil za hříchy celého lidstva. Jeho smrtí a vzkříšením byla vina lidstva odstraněna a lidstvo bylo znovu sjednoceno s Bohem.

Odpuštění

Odpuštění hříchů v Novém zákoně znamená, že vina je odstraněna a hřích je odpuštěn. Odpuštění hříchů lze získat prostřednictvím víry v Ježíše Krista.

Když člověk věří v Ježíše Krista, přijímá jeho smrt a vzkříšení jako odpuštění svých hříchů. Ježíš Kristus se tak stává pro člověka zachráncem a prostředníkem mezi ním a Bohem.

Nový zákon tedy přináší nový pohled na vinu a trest. Vina je stále chápána jako morální odpovědnost za hřích, ale je také chápána jako kolektivní odpovědnost lidstva.

Trest je stále chápán jako následek hříchu, ale je také chápán jako následek prvotního hříchu.

Odpuštění hříchů je stále chápáno jako odstranění viny a hříchu, ale je také chápáno jako dar Boží lásky, kterou lze získat prostřednictvím víry v Ježíše Krista.

Paradox viny - Exultet

„Blahoslavená vina, která byla prolita za nás a stala se pramenem nesmrtelné blaženosti.“

Kristova smrt na kříži smývá vinu! Kristus zemřel za hříchy lidstva a jeho krev byla vylita jako vina. Tato vina je však "blahoslavená", protože je zdrojem spásy a nesmrtelné blaženosti.

Neboť Kristus za nás splatil věčnému Otci dluh Adamův a svou krví, z lásky prolitou, zrušil dlužní úpis dávného hříchu.

To je ta noc, která dnes na celém světě vzdaluje věřící v Krista od nepravostí světa a od tmy hříchu, vrací k milosti, sdružuje ve svaté společenství.

Vpravdě nezbytný byl hřích Adamův, který Kristus zahladil svou smrtí. Ó šťastná vina, pro kterou přišel Vykupitel tak vznešený a veliký!

Vzpomeňme při slavení liturgie Velikonoční vigilie, na Bílou sobotu, při zpěvu tohoto hymnu na spásnou oběť Krista, který nás zachránil pro Boha!

Půst

Půst je součástí mnoha náboženství i léčebných postupů (jako tzv. léčebný půst) již před tisíci let. I dnes se mnoho lidí uchyluje k dobrovolnému odříkání potravy. Vědomě se omezit v jídle často představuje přitažlivý protiklad hojnosti a má usnadnit soustředění, meditaci a přemýšlení o tom, co je v našem životě důležité.

Význam půstu se liší v závislosti na kontextu a motivaci.

Náboženský význam:

- V mnoha náboženstvích je půst formou duchovní disciplíny, sebeovládání a očisty.
- Věřící se postem snaží přiblížit k Bohu, očistit se od hříchů a vyjádřit vděčnost nebo prosbu.
- Pomáhá věřícím soustředit se na modlitbu a meditaci.
- Může být vyjádřením pokání, pokory a lítosti nad hříchy
- Půst je běžnou praxí v křesťanství, islámu, judaismu a buddhismu
- Půst bývá součástí náboženských svátků a rituálů.

Zdravotní význam:

- Půst má i prokazatelné zdravotní benefity.
- Může vést k redukci váhy, detoxikaci organismu, zlepšení metabolismu a snížení rizika chronických onemocnění.
- Snížení krevního tlaku a cholesterolu
- Zvýšení citlivosti na inzulín
- Podpora detoxikace organismu
- Zvýšení energie a vitality
- Zpomalení procesu stárnutí

Je důležité dodržovat pitný režim a konzultovat s lékařem v případě specifických zdravotních potíží.

Psychologický význam:

- Půst může posílit vůli, sebekontrolu a odolnost člověka.
- Pomáhá nám lépe zvládat stres a úzkost.

- Může vést k větší sebekontrolě a disciplíně.
- Může vést k větší odolnosti a vnitřní síle.
- Půst může také zlepšit náladu a pocit duševní pohody.
- Pomáhá nám lépe vnímat a oceňovat to, co máme.
- Může vést k hlubšímu poznání sebe sama a k rozvoji vnitřní síly.

Etický a sociální význam:

- Půst může být formou solidarity s chudými a hladovějícími.
- Může vést k větší vnímavosti k utrpení druhých.
- Pomáhá nám žít jednodušeji a zodpovědněji.
- Může být formou protestu proti nespravedlnosti a útlaku.

Formy půstu:

Existuje mnoho forem půstu, lišících se délkou a typem omezení.

- Mezi běžné formy patří:
 - Půst o vodě: Konzumace pouze vody po určitou dobu.
 - Přerušovaný půst: Střídání období příjmu potravy a období bez jídla.
 - Částečný půst: Omezení konzumace určitých typů potravin.

Důležité:

- Půst není pro každého.
- Před zahájením půstu je důležité se poradit s lékařem, zvláště pokud máte nějaké zdravotní problémy.
- Je důležité dodržovat pitný režim a dbát na dostatečný příjem tekutin.
- Půst by měl být prováděn s vědomím a respektem k vlastním limitům.

Půst je komplexní fenomén s mnoha aspekty. Může být formou duchovního rozvoje, zlepšení zdraví, posílení psychiky a vyjádření solidarity s druhými. Důležité je najít způsob a formu půstu, která je pro nás vhodná a smysluplná.

Význam oběti v křesťanství

V křesťanství má oběť hluboký a komplexní význam, který se prolíná s teologií, historií a spiritualitou.

Klíčové aspekty:

1. Oběť v Starém zákoně:

- Starý zákon zahrnuje rituální obětování zvířat jako symbol pokání, vděčnosti a usmíření s Bohem.
- Tyto oběti představovaly touhu po spáse a odpuštění vin a hříchů, ale nemohly je plně dosáhnout.
- Staly se proroctvím a předobrazem Kristovy oběti na kříži.

2. Oběť Ježíše Krista:

- Ústředním bodem křesťanské víry je oběť Ježíše Krista na kříži.
- Ježíš, Boží Syn, dobrovolně zemřel za hříchy celého světa.
- Jeho smrt je chápána jako nejvyšší oběť, která usmířila lidstvo s Bohem a otevřela cestu k věčnému životu.

3. Význam Kristovy oběti:

- Kristova oběť přináší:
 - Odpuštění hříchů
 - Spásu a věčný život
 - Usmíření s Bohem
 - Vítězství nad smrtí
 - Nový život v Duchu svatém

4. Oběť v životě křesťanů:

- Křesťané jsou povoláni k následování Krista a k životu v oběti.
- To zahrnuje:
 - Lásku k Bohu a bližnímu
 - Odpuštění a smíření

- Službu a pomoc druhým
- Zaslavení se Bohu

5. Formy oběti v křesťanském životě:

- Modlitba
- Půst
- Almužna
- Křížová cesta
- Darování času, pochopení a účasti
- Fyzická pomoc

Oběť je v křesťanství ústředním tématem, které odráží Boží lásku k lidstvu a lidskou odpověď na tuto lásku. Kristova oběť na kříži je vrcholem a vzorem pro všechny křesťany, kteří jsou povoláni k životu v oběti a lásce.

Význam oběti pro jednotlivce

Oběť může mít pro jednotlivce mnoho významů, a to jak na osobní, tak na duchovní úrovni.

Oběť může sloužit k:

1. Osobní růstu:

- Oběť může vést k osobnímu růstu a rozvoji charakteru.
- Učí nás disciplíně, sebekontrolě a odříkání.
- Pomáhá nám rozvíjet soucit, empatii a nezištnost.
- Posiluje naši vůli a odolnost.

2. Duchovnímu rozvoji:

- Oběť může prohloubit náš duchovní život a vztah s Bohem.
- Umožňuje nám spojit se s Boží láskou a milosrdenstvím.
- Pomáhá nám zbavit se sobectví a otevřít se pro Boží působení v našem životě.
- Může vést k hlubšímu poznání Boha a sebe sama.

3. Smyslu a naplnění života:

- Oběť dává našemu životu smysl a naplnění.

- Pomáhá nám cítit se součástí něčeho většího, než jsme sami.
- Umožňuje nám přispět k dobru druhých a změnit svět k lepšímu.
- Dává nám pocit vnitřního pokoje a uspokojení.

4. Konkrétní příklady:

- Existuje mnoho forem oběti, které můžeme v našem životě praktikovat, například:
 - Pomoc druhým: Volnočasová aktivita v neziskovce, pomoc sousedům v nouzi, darování krve.
 - Odpuštění: Odpustit někomu, kdo nám ublížil, i když to není snadné.
 - Půst: Odmítnutí něčeho, co je pro nás příjemné, z duchovních důvodů.
 - Modlitba: Věnování času modlitbě a rozjímání.

Takováto vědomá oběť není snadná, ale může přinést mnoho pozitivního do života jednotlivce. Může vést k osobnímu růstu, duchovnímu rozvoji, smyslu a naplnění života.

Každý z nás si může najít způsoby, jak následovat v tomto smyslu Krista v souladu se svými možnostmi a přesvědčením.

Jak máme tedy rozumět tajemství oběti? Jak máme rozumět dramatickému finále Ježíšovy životní pouti?

Ježíš sám nás v této věci odkazuje na tajemnou zákonitost rostlinné říše: „Pšeničné zrno, jestliže nepadne do země a nezemře, zůstane samo, zemře-li však, vydá mnohý užitek“. „Ochota zemřít“ je tedy předpokladem a podmínkou nového života. Zrna, seménka a jádra na podzim pokorně padají k zemi a umírají, aby na jaře mohl přijít zázrak zmrtvýchvstání. Smrt je branou k životu, podzimní umírání je cestou k jarnímu vzkříšení, jak každý rok znovu zvěstují posvátné rytmy přírody. Věčné evangelium je takto vepsáno v samotné struktuře vesmíru, jak to krásně formuluje C. S. Lewis. Je to hlubinný vzorec vší skutečnosti, nezaměnitelná kružba Božího rukopisu. Stvoření zkrátka věrně zrcadlí nevystižitelnou moudrost a slávu Stvořitele.

Přirovnání pšeničného zrna k Ježíši Kristu v Janově evangeliu (Jan 12:24) má hluboký symbolický význam.

1. Smrt jako nutnost pro nový život: Pšeničné zrna musí nejprve "zemřít", tj. rozložit se v zemi, aby mohlo vyklíčit a přinést nový život. Podobně musel Ježíš Kristus zemřít na kříži, aby mohl vzkřísit a přinést nový život lidem.

2. Ovoce utrpení: Z jednoho pšeničného zrna se po jeho "smrti" v zemi vynoří mnoho nových stonků a klasů. Podobně Ježíšova smrt a vzkříšení přinesly spásu a nový život mnoha lidem.

3. Síla oběti: Ježíšova smrt na kříži nebyla porážkou, ale vítězstvím. Jeho oběť přinesla spásu a nový život celému světu.

4. Výzva k následování: Ježíš nás svým příkladem vyzývá, abychom byli ochotni se zřeknout sebe sama a nést svůj kříž. To neznamená, že musíme fyzicky zemřít, ale že musíme být ochotni se obětovat pro dobro druhých a pro Boží království.

Toto přirovnání nám pomáhá pochopit:

- **Smysl Ježíšovy smrti a vzkříšení:** Ježíšova smrt nebyla tragédií, ale nutnou součástí Božího plánu spásy.
- **Moc oběti:** Oběť Ježíše Krista přinesla spásu a nový život celému světu.
- **Výzvu k následování:** Jsme vyzváni, abychom byli ochotni se zřeknout sebe sama a nést svůj kříž.

Toto přirovnání je také zdrojem útěchy a naděje. Víme, že i když projdeme útrapami a utrpením, Bůh z nich může utvořit něco dobrého. Můžeme se spolehnout na Boží věrnost a lásku, i když se zdá, že všechno je ztraceno.

- Pšeničné zrna je **symbolem života**, ale také smrti. Smrt je nutnou součástí života, aby mohl vzniknout nový život.
- Pšeničné zrna je **symbolem naděje**. I když je v zemi pohřbeno, víme, že z něj vyrostne nová rostlina.
- Pšeničné zrna je **symbolem víry**. Věříme, že Bůh z Ježíšovy smrti a vzkříšení vznikne něco dobrého, i když tomu teď nerozumíme.

Teologické výklady oběti Ježíše Krista se liší v závislosti na konkrétní denominaci a teologickém přístupu.

Hlavní teologické výklady:

1. Obětní satisfakce: Tento výklad, typický pro katolicismus a některé protestantské denominace, vnímá Ježíšovu smrt jako oběť, která usmířila Boží hněv za hříchy lidstva. Ježíš se tak stal obětí za hříchy lidí a jeho smrt uspokojila Boží spravedlnost.

2. Vykoupení: Podle tohoto výkladu, zastávaného například luterány a některými evangelíky, Ježíšova smrt a vzkříšení vykoupily lidstvo z moci hříchu a smrti. Ježíš zaplatil výkupné za hříchy lidí a osvobodil je tak z otroctví ďáblu.

3. Nápodoba Krista: Některé teologické směry, jako je například křesťanský anarchismus, zdůrazňují Ježíšovu oběť jako příklad pro křesťany, aby se navzájem obětovali a sloužili. Ježíšova smrt ukazuje, že křesťanský život je cestou sebezáporu a služby druhým.

4. Solidarita s trpícími: Teologové osvobození vnímají Ježíšovu oběť jako vyjádření Boží solidarity s trpícími a utlačovanými. Ježíšova smrt ukazuje, že Bůh se ztotožňuje s těmi, kteří trpí, a že jeho království je královstvím spravedlnosti a míru.

5. Transformace světa: Teologové s procesním zaměřením vnímají Ježíšovu oběť jako událost, která transformuje svět a otevírá cestu k novému stvoření. Ježíšova smrt a vzkříšení ukazují, že Bůh je mocnější než zlo a smrt a že jeho láska nakonec zvítězí.

Kromě těchto hlavních výkladů existuje mnoho dalších teologických perspektiv o oběti Ježíše Krista. Teologové se neustále zabývají touto otázkou a snaží se hlouběji porozumět významu Ježíšovy smrti a vzkříšení pro víru a život křesťanů.

Důležité je zdůraznit, že všechny teologické výklady oběti Ježíše Krista se shodují v tom, že Ježíšova smrt a vzkříšení jsou ústřední událostí křesťanské víry.

Tato událost ukazuje Boží lásku k lidstvu a jeho ochotu dát se za nás obětovat.

Ježíšova smrt a vzkříšení nám dávají naději na věčný život a na vítězství dobra nad zlem.

Evangelizace

Evangelizace je křesťanský pojem, který označuje různé způsoby, kterými křesťané seznamují nekřesťany s evangeliem. Evangelium, v překladu "dobrá zpráva", je ústřední poselství křesťanské víry, shrnující poselství o Ježíši Kristu, jeho spásném díle a cestě k věčnému životu.

Evangelizace má několik cílů:

- **Sdílet radostnou zprávu o Ježíši Kristu:** Ježíš je Spasitel světa a jeho smrt a vzkříšení nabízí lidem odpuštění hříchů a věčný život. Toužíme se o tuto radostnou zprávu podělit s ostatními, aby i oni měli možnost zakusit Boží lásku a spásu
- **Vést lidi k víře v Ježíše Krista:** Evangelizace se nesnaží pouze informovat o křesťanské víře, ale také vést lidi k osobnímu vztahu s Ježíšem Kristem. To zahrnuje pozvání k obrácení a křtu, ale také k prohlubování víry a růstu v duchovním životě.
- **Proměna života:** Evangelizace má za cíl proměnu života lidí skrze sílu Ducha svatého. Křesťané věří, že evangelium má moc přinášet pokoj, radost, naději a uzdravení do lidských životů
- **Vybudovat Kristovo tělo:** Evangelizace pomáhá budovat církve, Kristovo tělo na zemi. Křesťané věří, že když se lidé obracejí k Ježíši Kristu, stávají se součástí jeho církve a společně sdílí misi šířit evangelium do celého světa.

Existuje mnoho způsobů, jak evangelizovat, a to jak formálních, tak neformálních. Mezi formální způsoby patří například kázání, katecheze, misie a biblické studium. Neformální evangelizace může probíhat v běžných rozhovorech s přáteli, rodinou a kolegy, a to sdílením vlastního svědectví víry nebo prostě tím, že žijeme křesťanským životem.

Důležitým aspektem evangelizace je **respektovat svobodu druhých a nenutit je do víry**. Evangelizace by měla být vždy vedena láskou a soucitem a měla by vycházet z touhy sdílet radost z víry s ostatními.

Evangelizace by měla být vždy vedena láskou a soucitem. Je úkolem všech křesťanů. Každý z nás je povolán sdílet radost z víry s ostatními.

Může zahrnovat i charitativní a humanitární práci, která ukazuje Boží lásku v praxi.

Osobní svědectví: Sdílení vlastního příběhu víry s druhými.

Misijní aktivity: Účast na misijních výpravách a projektech.

Vzdělávání a katecheze: Výuka o křesťanské víře a vedení lidí k hlubšímu pochopení evangelia.

Služba a charita: Pomoc druhým v nouzi a šíření Boží lásky v praxi.

Sdílení evangelia: například rozhovory, kázáními, biblickými studii, nebo i uměním a hudbou.

Encykliky zabývající se evangelizací a misiemi:

- **Redemptoris missio (1990) od papeže Jana Pavla II.:** Tato encyklika zdůrazňuje misijní povahu církve a vyzývá všechny křesťany k aktivnímu šíření evangelia.
- **Evangelii gaudium (2013) od papeže Františka:** Tato encyklika se zaměřuje na radost z evangelia a vyzývá k církvi, která "jde ven" a hlásá evangelium všem lidem.
- **Ad gentes divinitus (1965) od papeže Pavla VI.:** Tato encyklika se zabývá misijní činností církve v moderním světě.
- **Ecclesia in Africa (1995) od papeže Jana Pavla II.:** Tato encyklika se zaměřuje na evangelizaci v Africe.
- **Lumen fidei (2013) od papeže Františka a Benedikta XVI.:** Tato encyklika se zabývá povahou víry a její rolí v evangelizaci.

Kromě encyklik existuje mnoho dalších dokumentů církve, které se zabývají evangelizací, například **Evangelizační exhortace Evangelii nuntiandi (1975) od papeže Pavla VI.**

Překážky evangelizace.

Kulturní překážky:

- **Sekularismus:** V mnoha zemích světa je stále více lidí, kteří se neidentifikují s žádnou náboženskou vírou. To může ztěžovat sdílení křesťanské víry s těmito lidmi.
- **Individualismus:** Individualistická kultura může vést k tomu, že se lidé méně zajímají o sdílení víry s ostatními a více se soustředí na svůj vlastní duchovní život.
- **Relativismus:** Relativismus, myšlenka, že všechny víry jsou stejně platné, může ztěžovat sdílení křesťanské víry jako jediné pravdivé cesty ke spáse.

Náboženské překážky:

- **Náboženský pluralismus:** V mnoha zemích světa žije vedle sebe mnoho různých náboženství. To může ztěžovat sdílení křesťanské víry s lidmi, kteří již vyznávají jiné náboženství.
- **Protináboženské postoje:** V některých zemích existují silné protináboženské postoje, které mohou ztěžovat šíření evangelia.

Osobní překážky:

- **Strach:** Mnoho křesťanů se bojí sdílet víru s druhými lidmi. Mohou mít strach z odmítnutí, výsměchu nebo konfliktu.
- **Nedostatek znalostí:** Někteří křesťané nemají dostatek znalostí o své vlastní víře, aby ji mohli efektivně sdílet s druhými.
- **Nedostatek motivace:** Někteří křesťané prostě nemají motivaci sdílet víru s druhými.

Další překážky:

- **Nedostatek kněží a řeholníků:** V mnoha zemích světa je nedostatek kněží a řeholníků, kteří by se mohli věnovat evangelizaci.
- **Špatné svědectví křesťanů:** Někdy křesťané žijí způsobem, který neodpovídá jejich víře. To může vést k pohoršení a ztížit evangelizaci, protože lidé nevidí v křesťanech příklad, který by je přitahoval k Ježíši Kristu.
- **Nedostatek financí:** Evangelizace může být nákladná a církve nemají vždy dostatek financí na podporu evangelizačních aktivit, týká se to hlavně misijní činnosti.

Navzdory těmto překážkám je evangelizace stále důležitým úkolem církve a všech křesťanů. Je to způsob, jak se podělit o radostnou zprávu o Ježíši Kristu s ostatními a vést je k víře a životu v plnosti.

V České republice existuje mnoho kurzů evangelizace.

Kurzy Alfa: Kurzy Alfa jsou celosvětově uznávaný kurz, který se zaměřuje na základní otázky křesťanské víry. Kurzy se konají v různých farnostech a křesťanských společenstvích po celé České republice.

Nová evangelizace: Nová evangelizace je hnutí, které se snaží oživit křesťanskou víru v České republice. Nabízí různé kurzy a programy pro evangelizaci, osobní růst a duchovní obnovu.

Evangelizační kurz "Pojďte a uvidíte": Evangelizační kurz "Pojďte a uvidíte" je 10-týdenní kurz, který se zaměřuje na základní principy křesťanské víry a na to, jak žít křesťanský život. Kurz se koná v diecézi Hradec Králové.

Mezinárodní centrum duchovní obnovy: Mezinárodní centra duchovní obnovy nabízí v různých městech České republiky různé kurzy a programy pro evangelizaci, osobní růst a duchovní obnovu.

Kromě těchto příkladů existuje mnoho dalších kurzů evangelizace, které se konají v různých farnostech a křesťanských společenstvích po celé České republice. Bohužel neexistuje jedno místo, na kterém by bylo možnost získat informace o probíhajících aktivitách.

Případy „dobré praxe“

- Skauting
- Duchovní pomoc v nemocnicích
- Práce v domech pro seniory
- Duchovní pomoc ve věznicích
- Dětské skupiny
- Církevní školství
- Nakladatelská činnost

Co chybí?:

Zapojení evangelizace do nových sociálních sítí? Informační server?

Vycházet z bubliny“, nikoli agitovat

Papež František žádá misijní konverzi katolické církve. Užijeme-li dnes běžný neteologický výraz, má papež na mysli „vycházení z bubliny“, nikoli agitaci s cílem „aby nás bylo více“. Ještě jinak řečeno: Motivem k evangelizaci má být samo evangelium jakožto „bohatství připravené všem“, nikoli panická reakce na úbytek věřících křesťanů doložený v řadě tradičně katolických zemí.

Papež Pavel VI.: evangelizaci je zásadní úkol církve

Není to požadavek nový. Už papež Pavel VI. ve své proslulé exhortaci Evangelii nuntiandi vidí evangelizaci jako zásadní úkol církve. Tento úkol odvozuje bezprostředně od Ježíšova pozemského poslání. Je to poslání a život výrazně pro evangelium, pro potřebné, nikoliv primárně proti něčemu. Proto je autentické hlásání evangelia pro naslouchající dobrou zprávou (tedy eu-angelion, evangelium), nikoliv nudným či nervózním napomínáním.

Nebezpečí, že se rozhovor zasekne někde na pomezí víry, pověry a ezoteriky

Při zvěstování evangelia člověku, který dává najevo, že o tuto zvěst stojí, nezačínáme zpravidla od bodu nula. Většinou se setkáme s lidmi, kteří mají za sebou už nějaké hledání v oblasti duchovních skutečností nebo v různých náboženských i paranáboženských systémech a uskupeních. Mohou to být důležité výchozí body pro další poznání. Je zde ale také nebezpečí, že se rozhovor zasekne někde na pomezí víry, pověry a ezoteriky a bude se točit jen kolem mimořádných nebo nepochopitelných zážitků. Proto se jeví jako zásadně důležité přejít k postavě Ježíše Krista.

Téměř vždy je možné mluvit o tom, kým je Ježíš pro mne

Jak ale Ježíš Krista zvěstovat? Pro konkrétního posluchače přiměřeně, vhodně, tedy ne jen reprodukovat naučené, ne jen podat určité informace. Zvěst je něčím, co se může dotknout nitra a vyvolat jakýsi pohyb mezi člověkem a Bohem, jakož i mezi Bohem a člověkem, tedy počínající nebo prohlubující se víru.

Zvěstování není pouhé vyprávění o Ježíšově životě, že se narodil v Betlémě a že to slavíme o Vánocích. Také nestačí jen říkat, že za nás (za tebe) zemřel a že to slavíme o Velikonocích. Ani jen že vstal z mrtvých; protože to vše je sice pravdivé, ale bez kontextu sotva srozumitelné a zařaditelné do života. Také nestačí jen hlásat, že Ježíš přináší odpuštění hříchů, zvláště když je posluchač mnohdy přesvědčen, že žádné nemá („nikoho jsem nezabil, nic jsem neukradl...“), nebo že si je musí sám „odpracovat“, protože ještě žádnou odpovědnost vůči Bohu necítí. Také může znít dutě jinak správné hlásání, že se v Ježíši projevila Boží láska, pokud se to říká někomu, kdo právě tone v hlubokém zármutku.

Téměř vždy je možné mluvit o tom, kým je Ježíš pro mne, proč mu věřím a jakou naději mi tato víra otevírá. Smysl a výsledek rozhovoru stojí na dvou základních skutečnostech: na tom, co partner rozhovoru hledá, a na tom, jak se křesťan, který s ním hovoří, nechá vést Duchem svatým. Jak s ním spolupracuje, jak počítá s jeho působením v příjemci evangelia, kolik důvěry mu dává.

Inspirovat spíš evangeliem než školometskou výukou

Hlasatel evangelia se má inspirovat spíš evangeliem než školní výukou. Ve škole se totiž člověk učí zejména to, co vyučující (osnovy, ministerstva apod.) uzná za vhodné. Ježíš v evangeliu reagoval na situaci lidí a učil je tomu, co bylo řešením jejich života. Zásadní inspirací pro hlasatele může být naději budící setkání Ježíše s celníkem Zacheem, jak je podává evangelista Lukáš (srov. Lk 19,1-10). Celý proces hlásání má probíhat v dialogu mezi evangelizujícím a jeho protějškem. Takový dialog by neměl být jen jednorázový, protože pochopení a uchopení evangelijního poselství bývá delším procesem, ne jednorázovou záležitostí. A cílem nakonec není jen pochopení sdělovaného a souhlas s obsahem, ale setkání s Ježíšem. To je ovšem něco, čeho může být evangelizující svědkem a interpretem, ale co nemůže sám způsobit. Většinou zde nepůjde o nějaký mystický zážitek, ale o to, čemu se v němčině říká „Aha-Erlebnis“, čili uvědomění něčeho, co člověk už jaksí tušil a teď to skutečně objevil.

Spása

Pojem spása je často citován v náboženské literatuře a vnímán křesťany jako zásadní v roli jejich života. Co tento pojem vlastně všechno vyjadřuje?

Osvobození od hříchu a jeho následků: Křesťané věří, že hřích odděluje člověka od Boha a vede k věčnému odloučení od této milosti. Spása je tak osvobozením od hříchu a jeho následků, včetně smrti a věčného odsouzení.

Věčný život: Spása zahrnuje dar věčného života, spojení s Bohem v nebi po smrti. Věříme, že vzkříšením Ježíše Krista byla poražena smrt a máme tak naději na věčný život v Boží přítomnosti.

Toto spojení je charakterizováno věčnou radostí, pokojem a láskou.

Obnova a proměna: Spása není jen o záchraně od pekla, ale také o transformaci člověka. Věříme, že skrze spásu jsme Duchem svatým proměňováni k obrazu Božímu, stáváme se novými lidmi a žijeme život v lásce a službě druhým.

Dar Boží milosti: Spása není lidským dílem, ale darem Boží milosti. Křesťané věří, že Bůh z lásky k lidstvu poslal svého Syna Ježíše Krista, aby je spasil. Spása je přijímána vírou v Ježíše Krista a pokáním z hříchů.

Spojení s Bohem: Spása obnovuje spojení s Bohem, které bylo narušeno hříchem. Křesťané věří, že skrze spásu se s Bohem mohou modlit, chválit ho a žít s ním v důvěrném, osobním vztahu.

Naděje a pokoj: Spása dává křesťanům naději a pokoj v životě. Věří, že Bůh je s nimi v těžkých chvílích a že je vede k věčnému životu.

Klíčové verše z Bible, které se týkají spásy:

- Jan 3:16: "Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný."
- Římanům 3:23: "Všichni zhřešili a jsou vzdáleni slávy Boží."
- Římanům 6:23: "Neboť mzda hříchu je smrt, ale dar Boží je věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu."
- Efezským 2:8-9: "Neboť milostí jste spaseni skrze víru. Není to z vás, je to dar Boží; ne ze skutků, abyste se nechlubili."

Existují různé denominace křesťanství, které kladou důraz na různé aspekty spásy. Některé se zaměřují více na víru, jiné na pokání, další na skutky. Nicméně v jádru je spása v křesťanství chápána jako dar Boží milosti, který je přijímán vírou v Ježíše Krista a vede k věčnému životu a spojení s Bohem.

Otázka **spásy nevěřícího člověka** je komplexní a různé křesťanské denominace k ní zaujímají různé postoje. Obecně řečeno, neexistuje jednotná odpověď, která by byla mezi všemi křesťany akceptována.

- **Exkluzivní přístup:** Některé denominace zastávají exkluzivní přístup, který tvrdí, že spása je možná pouze skrze víru v Ježíše Krista a že nevěřící lidé nemohou být spaseni. Tento pohled se často opírá o biblické verše, jako je například Jan 14:6, kde Ježíš říká: "Já jsem cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci ne (jinak) než skrze mne."
- **Inkluzivní přístup:** Jiné denominace zaujímají inkluzivnější přístup, který připouští možnost spásy i pro nevěřící. Argumentují tím, že Boží láska je nekonečná a milosrdenství přesahuje lidské chápání. Tento pohled se může opírat o verše, jako je Římanům 2:6-11, kde se píše, že Bůh odplatí každému podle jeho skutků, ať už dobrých či zlých.
- **Spása skrze nezaviněnou nevědomost:** Některé denominace rozlišují mezi vědomým odmítnutím Boha a nezaviněnou nevědomostí. Podle tohoto pohledu, pokud člověk nemá možnost poznat Boha, protože nikdy nebyl vystaven křesťanskému učení, může být i tak spasen Boží milostí.

Na téma spásy bylo napsáno mnoho encyklik, mezi nejvýznamnější patří:

- **Humani Generis (1950) od papeže Pia XII.:** Tato encyklika se zabývá tématem evoluce a spásy a zdůrazňuje, že víra v evoluci není v rozporu s katolickou doktrínou.
- **Redemptoris Mater (1987) od papeže Jana Pavla II.:** Tato encyklika se zaměřuje na roli Panny Marie v díle spásy.
- **Dominum et Vivificantem (1986) od papeže Jana Pavla II.:** Tato encyklika se zabývá tématem Ducha Svatého a spásy.
- **Lumen Fidei (2013) od papeže Františka a Benedikta XVI.:** Tato encyklika se zabývá tématem víry a spásy.
- **Dei Filius (1869) od papeže Pia IX.:** Tato encyklika se zabývá tématem Božího Syna a spásy.
- **Satis Cognitum (1896) od papeže Lva XIII.:** Tato encyklika se zabývá tématem víry a spásy.
- **Mortalium Animos (1928) od papeže Pia XI.:** Tato encyklika se zabývá tématem ekumenismu a spásy.

Spása duše je celoživotní cesta a neexistuje žádná zaručená formule, která vede k úspěchu. Důležité je, abychom se na této cestě svěřili do Boží milosti a s vytrvalostí usilovali o to, abychom se stali lidmi, jakými nás Bůh chce mít.

Stále platí, že spása není lidským dílem, ale darem Boží milosti. Naším úkolem je na tuto milost svobodně odpovídat a snažit se žít v souladu s Boží vůlí.

Důležité je hledat vedení Ducha Svatého a naslouchat Božímu slovu, které nám dává směr a útěchu na cestě k věčnému životu.

Pokora

Buď pokorný, neboť jsi stvořen z hlíny. Buď ušlechtilý, neboť jsi stvořen z hvězd

Srbské přísloví

Cnost a pokora nemá místo u dvora

Polské přísloví

Cnosti, které nás mohou šťastně převést z dočasnosti do věčnosti jsou pokora a láska

Don Giovanni Melchior Bosco - Salesián

K nikomu není tak těžké být pokorný jako k někomu, kdo nás nenávidí

Johann Paul Richter (Jean Paul), německý spisovatel

Láska a manželství – to je nadání pro pokoru a odpuštění

Ernst Moritz Arndt (německý spisovatel, historik a básník)

V křesťanské víře je pokora klíčovou ctností. Není to jen o tom, že se cítíme nepatrní nebo bezcenní, ale spíše o realistickém vnímání sebe sama v kontextu Boží velikosti a milosti. Pokorný člověk si uvědomuje své chyby a slabosti, vlastní omezení a závislost na Bohu a věří v Boží lásku a odpuštění. Uvědomuje si také, že všechny jeho dary a schopnosti pocházejí od Boha, a že je nemá z vlastní zásluhy (Člověče přičiň se a Bůh ti pomůže).

Pokora neznamena slabost, nízkou sebeúctu nebo podceňování sebe sama.

Naopak, pravá pokora je silou a ctností, která nám umožňuje správně vnímat sebe i svět kolem nás.

Aspekty pokory v křesťanském životě:

Písmo svaté: Pokora je zdůrazňována v mnoha biblických verších, například v Příslovích 16:18: "Pýcha předchází pád, zpupnost před zkázou." Naproti tomu Jakub 4:6 říká: "Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost."

Vztah s Bohem: Pokora umožňuje křesťanovi otevřít se Bohu a přijímat jeho milost. Člověk si uvědomuje, že je hříšný a potřebuje Boží odpuštění a spásu.

Vztah k druhým: Pokorný člověk se chová k druhým s respektem a laskavostí, bez ohledu na jejich postavení nebo původ. Nevyvyšuje se nad ně, ale vnímá je jako sobě rovné.

Praktický život: Pokora se projevuje v každodenních činnostech, jako je naslouchání druhým, ochota sloužit, přiznání chyb a přijímání kritiky.

Příklady pokorných osobností v Bibli: Bible ukazuje mnoho příkladů pokorných osobností, jako je Abrahám, Mojžíš, David a Panna Maria. Ježíš Kristus sám je nejvyšším příkladem pokory, když se jako Bůh stal člověkem a zemřel na kříži za naše hříchy.

Několik tipů, jak rozvíjet pokoru:

- **Modlitba:** Prosit Boha o pokoru a o to, aby nám pomohl vidět se tak, jak nás vidí on.
- **Čtení Bible:** Meditovat nad biblickými verši o pokoře a snažit se je aplikovat v životě.
- **Služba druhým:** Pomáhat druhým bez ohledu na odměnu a učit se od nich. Když sloužíme druhým, uvědomujeme si, že nejsme středem vesmíru.
- **Přiznání chyb:** Být ochoten přiznat chyby a omlouvat se za ně.
- **Naslouchání druhým:** Věnovat pozornost druhým a snažit se pochopit jejich perspektivu.

Pokora je cesta k trvalému štěstí a smysluplnému životu. Čím více se snažíme být pokorní, tím více se stáváme podobnými Ježíši Kristu. Pokora nám umožňuje růst v našem vztahu s Bohem a s druhými.

Prostě činy a pohled na svět Mirka Dušína!

Hněv

Hněv je normální lidská emoce. Není hříchem cítit hněv. Hříchem se stává, když se hněv stává nekontrolovaným a vede k negativním důsledkům.

1. Intenzita a délka trvání hněvu:

Lehký a krátkodobý hněv není obvykle považován za hřích. Pokud se však hněv stává intenzivním a dlouhodobým, může se stát hříchem, protože může vést k nenávisti, násilí a dalším negativním důsledkům.

2. Příčina hněvu:

Hněv, který je vyvolán nespravedlností nebo zlem, je vnímán odlišně od hněvu, který je vyvolán sobeckými pohnutkami nebo pýchou. V prvním případě je hněv vnímán jako spravedlivá reakce a není považován za hřích. V druhém případě je hněv vnímán jako hřích, protože je zaměřen na vlastní ego, a ne na dobro.

3. Projevy hněvu:

Hněv, který je vyjádřen verbálně nebo fyzicky agresivním způsobem, je s větší pravděpodobností považován za hřích než hněv, který je vyjádřen klidným a konstruktivním způsobem.

4. Pokání a snaha o změnu:

Pokud se člověk kaje za svůj hněv a snaží se ho ovládat, není jeho hněv vnímán tak závažně jako hněv člověka, který se nekaje a nehledá změnu ve svém chování.

Příklady, kdy se hněv může stát hříchem:

- **Nenávist:** Pokud se hněv stává nenávistí k jiné osobě
- **Násilí:** Pokud hněv vede k násilí
- **Pomluva:** Pokud je hněv vyjádřen pomlouváním nebo urážkami
- **Závist:** Pokud je hněv vyvolán závistí

Hněv spojený s neodpuštěním dává prostor zlému, mizí láska, víra a bázeň před Bohem

Jak ale chápat Boží hněv

Vysvětlení Božího hněvu je komplexní téma s mnoha možnými výklady, závisí na konkrétním náboženském a teologickém přístupu.

Otázka, zda můžeme obviňovat Boha z hněvu, je složitá a kontroverzní. Neexistuje na ni jednoznačná odpověď a záleží na úhlu pohledu a definici "hněvu".

Argumenty pro obviňování Boha z hněvu:

- **Náboženské texty:** Některé náboženské texty popisují Boha jako hněvivého a mstivého. Například v Starém zákoně Bůh trestá Izraelity za jejich hříchy potopou, morem a válkami.
- **Lidské utrpení:** Mnoho lidí vnímá utrpení a tragédie jako důkaz Božího hněvu. Například zemětřesení, tsunami a jiné katastrofy, které vedou k úmrtí a ničení, mohou být vnímány jako Boží trest.
- **Problém zla:** Pokud Bůh je všemohoucí a dobrotivý, proč dopouští zlo a utrpení? Někteří lidé vnímají zlo jako důkaz Božího hněvu.

Argumenty proti obviňování Boha z hněvu:

- **Nespravedlnost:** Obviňovat Boha z hněvu a trestu za utrpení nevinných lidí je nespravedlivé.
- **Zpochybnění Boží dobroty:** Pokud Bůh skutečně miluje lidstvo, pak by ho netrestal tak krutým způsobem.
- **Metaforický jazyk:** Popis Boha jako hněvivého v náboženských textech by měl být vnímán metaforicky a ne doslovně.
- **Svobodná vůle:** Lidé jsou zodpovědní za své činy a za zlo, které ve světě existuje.

Jestliže tvrdíme, že hněv je normální lidská emoce, přisuzujeme Bohu stejné pohnutky a vlastnosti jako mají lidé. To je zásadní nepochopení Boží existence. Stvořitel světa, který tvoří a ovládá vesmír a náš svět našimi smysly není postižitelný. Jsme schopni pouze připodobnit naši představu našim omezeným zkušenostem.

Náboženský a teologický přístup:

1. Boží hněv jako spravedlnost:

V mnoha náboženských textech je Boží hněv vnímán jako reakce na zlo, nespravedlnost a hřích. Bůh je vnímán jako ochránce dobra a morálního řádu a jeho hněv je projevem jeho závazku k spravedlnosti. V tomto pojetí Bůh trestá ty, kteří se provinili proti morálním principům, a jeho hněv má za cíl napravit zlo a obnovit řád.

2. Boží hněv jako varování:

Boží hněv může být také vnímán jako varování před hrozícími následky hříšného chování. Jeho cílem není zničit, ale spíše vést k pokání a změně. V tomto pojetí Bůh dává lidem šanci změnit své chování a vyhnout se trestu.

3. Boží hněv jako metafora:

Někteří teologové vnímají Boží hněv spíše jako metaforu pro Boží nesouhlas se zlem a hříchem. Netvrdí, že Bůh prožívá hněv v lidském smyslu, ale spíše zdůrazňují, že zlo a hřích jsou v rozporu s Boží láskou a dobrotou.

4. Boží hněv v kontextu lásky:

V křesťanské teologii je Boží hněv vnímán v kontextu Boží lásky. Bůh miluje všechny lidi a touží po jejich spáse. Hněv je tak projevem jeho lásky, protože nechce, aby se lidé sami ničili hříchem.

Důležité je zdůraznit, že Boží hněv není nikdy projevem krutosti nebo pomstychtivosti. Bůh je vždy spravedlivý a milosrdný a jeho hněv je vždy zaměřen na dobro lidstva.

V židovské tradici je chápán Boží hněv jako:

1. Boží hněv jako spravedlnost:

Stejně jako v jiných náboženstvích je Boží hněv vnímán jako reakce na zlo, nespravedlnost a hřích. Bůh je vnímán jako spravedlivý soudce a jeho hněv je projevem jeho závazku k potrestání těch, kteří se provinili proti morálním principům. Vede svůj národ k budoucnosti.

2. Boží hněv jako varování:

Boží hněv je také vnímán jako varování před hrozícími následky hříšného chování. Jeho cílem není zničit, ale spíše vést k pokání a změně. V tomto pojetí Bůh dává lidem šanci změnit své chování a vyhnout se trestu.

3. Boží hněv jako pedagogický nástroj:

Někteří židovští učenci vnímají Boží hněv jako pedagogický nástroj, který má lidem pomoci poučit se ze svých chyb a zlepšit se. V tomto pojetí Bůh trestá, aby učil, a jeho hněv je projevem jeho lásky a péče o své stvoření a vyvolený národ.

4. Boží hněv v kontextu milosrdenství:

V židovské tradici je Boží hněv vždy vnímán v kontextu Božího milosrdenství. Bůh je milosrdný a odpouštějící a jeho hněv je vždy doprovázen touhou po smíření a obnovení vztahu s člověkem.

V Novém zákoně existují jisté odlišnosti v chápání Božího hněvu ve srovnání se Starým zákonem:

1. Důraz na Boží lásku:

Nový zákon zdůrazňuje Boží lásku a milosrdenství více než Starý zákon. Boží hněv je vnímán v kontextu Boží lásky a touhy po spáse lidstva.

2. Ježíš Kristus jako oběť za hřích:

Smrt Ježíše Krista na kříži je vnímána jako usmíření Božího hněvu za hříchy lidstva. V tomto pojetí Bůh již nemusí trestat lidi za jejich hříchy, protože jejich trest vzal na sebe Ježíš.

3. Odpuštění a smíření:

Nový zákon klade důraz na odpuštění a smíření mezi Bohem a lidmi. Boží hněv je překonán Boží láskou a milosrdenstvím.

4. Vnitřní hřích:

Nový zákon se více zaměřuje na vnitřní hřích, jako je pýcha a nenávisť, než na vnější skutky. Boží hněv je vnímán jako reakce na tyto vnitřní postoje, které odvádějí člověka od Boha.

5. Nový život v Kristu:

Nový zákon učí, že křesťané, kteří věří v Ježíše Krista, dostávají nový život a jsou osvobozeni od moci hříchu a smrti. V tomto pojetí se již nemusí obávat Božího hněvu, protože žijí v Boží lásce a milosrdenství.

Důležité je zdůraznit, že Boží hněv není v Novém zákoně popírán. Stále je vnímán jako reakce na zlo a hřích, ale jeho důraz se mění. Bůh je vnímán především jako milující a milosrdný Otec, který touží po spáse všech lidí.

Lze vnímat zemětřesení s mnoha oběťmi a jiné katastrofy jako projev Božího hněvu?

1. Náboženský pohled:

Některá náboženství vnímají katastrofy jako Boží trest za hříchy lidstva. V tomto pojetí Bůh zasahuje do lidského světa, aby potrestal zlo a nepravost. Tento pohled je však problematický, protože:

- **Není spravedlivý:** Není spravedlivé, aby za hříchy malého počtu lidí trpěli nevinní, včetně dětí.
- **Zpochybňuje Boží dobrotu:** Pokud Bůh skutečně miluje lidstvo, pak by ho netrestal tak krutým způsobem.
- **Nevyhovuje realitě:** Katastrofy postihují i spravedlivé a zbožné lidi.

2. Vědecký pohled:

Věda vnímá katastrofy jako přirozené jevy, které jsou způsobeny geologickými procesy, klimatickými změnami nebo jinými faktory. V tomto pojetí neexistuje žádná nadpřirozená síla, která by katastrofy řídila.

3. Humanistický pohled:

Humanisté vnímají katastrofy jako tragédie, které jsou způsobeny kombinací přirozených a lidských faktorů. Zdůrazňují důležitost lidské solidarity a spolupráce při řešení katastrof a zmírňování jejich dopadů.

Existuje „spravedlivý“ hněv?

Záleží na úhlu pohledu a definici "spravedlnosti".

Argumenty pro spravedlivý hněv:

- Hněv může být reakcí na nespravedlnost, útlak nebo zlo. V tomto případě může být hněv motivací k boji proti nespravedlnosti a k prosazení dobra.
- Hněv může být projevem morálního rozhořčení nad špatným jednáním. V tomto případě může hněv vést k pozitivním změnám ve společnosti.
- Hněv může být zdravým způsobem vyjádření frustrace a negativity. Pokud je hněv vyjádřen konstruktivním způsobem, může vést k osobnímu růstu a k řešení problémů.

Argumenty proti spravedlivému hněvu:

- Hněv může být destruktivní a vést k násilí, agresivitě a nenávisti.
- Hněv může zatemňovat úsudek a vést k nerozváženým činům.
- Hněv může být manipulován a zneužíván k dosažení sobeckých cílů.

Hněv je komplexní emoce, která může mít jak pozitivní, tak negativní důsledky. Zda je hněv "spravedlivý", závisí na konkrétní situaci, na motivaci a **na způsobu, jakým je hněv vyjádřen. Musíme tedy:**

- **Rozlišovat mezi spravedlivým a nespravedlivým hněvem:** Spravedlivý hněv je reakcí na nespravedlnost a má za cíl dobro. Nespravedlivý hněv je motivován sobectvím a vede k destrukci.
- **Vyjadřovat hněv konstruktivním způsobem:** Hněv by měl být vyjádřen způsobem, který neublíží druhým a který pomáhá řešit problémy.
- **Naučit se ovládat hněv:** Hněv je silná emoce, která se může snadno vymknout kontrole. Je důležité se naučit, jak hněv ovládat a zvládat ho zdravým způsobem.

Psychologická stránka hněvu

Hněv je silná emoce, která je doprovázena řadou psychologických a fyziologických změn.

1. Kognitivní změny:

- Zúžení pozornosti: V hněvu se naše pozornost zužuje na objekt hněvu a ztrácíme zřetel z celkové situace.
- Katastrofické myšlení: Máme tendenci přehánět hrozbu a vyvozovat katastrofické závěry.
- Negativní myšlenky: Máme sklony k negativním myšlenkám o sobě, o druhých a o světě.

2. Emoční změny:

- Pocit frustrace: Cítíme se zablokováni a neschopní dosáhnout svých cílů.
- Pocit nespravedlnosti: Máme pocit, že se nám děje něco nespravedlivého.
- Pocit ohrožení: Cítíme se ohroženi na své fyzické nebo psychické integritě.

3. Motivační změny:

- Touha po odplatě: Chceme potrestat osobu, která nás rozzlobila.
- Touha po úniku: Chceme se vyhnout situaci, která nás rozzlobila.
- Touha po změně: Chceme změnit situaci, která nás rozzlobila.

4. Fyziologické změny:

- Zvýšená srdeční frekvence a krevní tlak: Tělo se připravuje na boj nebo útěk.
- Zvýšené svalové napětí: Můžeme se cítit napjatí a třesoucí se.
- Zvýšené pocení: Můžeme se začít potit.

Hněv může mít jak pozitivní, tak negativní důsledky:

Pozitivní důsledky:

- Hněv může být motivací k akci: Může nám pomoci dosáhnout našich cílů a prosadit se.
- Hněv může vést k pozitivním změnám: Může nás motivovat k tomu, abychom se postavili proti nespravedlnosti a bojovali za dobro.
- Hněv může být zdravým způsobem vyjádření negativity: Pokud je hněv vyjádřen konstruktivním způsobem, může vést k osobnímu růstu a k řešení problémů.

Negativní důsledky:

- Hněv může být destruktivní: Může vést k násilí, agresivitě a nenávisti.
- Hněv může zatemňovat úsudek: Může nás vést k nerozvážným činům.
- Hněv může být manipulován a zneužíván: Může být zneužit k dosažení sobeckých cílů.

Pro zdravý vývoj osobnosti je důležité

Naučit se rozpoznávat hněv: Je důležité si uvědomit, kdy se zlobíme a co hněv způsobuje.

Naučit se ovládat hněv: Hněv se může snadno vymknout kontrole. Je důležité se naučit, jak hněv ovládat a zvládat ho zdravým způsobem.

Když už nejde jinak, vyjadřovat hněv konstruktivním způsobem: Hněv by měl být vyjádřen způsobem, který neublíží druhým a který pomáhá řešit problémy.

Efezským 4, 26-32: ‚Hněvejte se, a nehřešte;‘ slunce ať nezapadá nad vaším hněvem. Nedávejte místo Dáblu. Zloděj ať již nekrade, ale ať raději pracuje a dělá vlastníma rukama něco dobrého, aby měl co dávat tomu, kdo má nedostatek. Z vašich úst ať nevychází žádné špatné slovo, nýbrž jen takové, které je dobré k potřebnému budování, aby dalo milost těm, kdo je slyší. A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, jímž jste byli zpečetěni ke dni vykoupení. Všechna hořkost, zuřivost, hněv, křik a rouhání ať jsou od vás odňaty zároveň se vší špatností. Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.

Závist

"Nebudeš toužit po domě svého bližního, ani po jeho poli, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu."

(5 Mojž 5,21)

V Bibli se závist jako závažný hřích vyskytuje na mnoha místech, a to jak ve Starém, tak v Novém zákoně.

Starý zákon:

- **Genesis 4:1-16:** První vražda v dějinách lidstva byla spáchána ze závisti. Kain zabil svého bratra Ábela, protože Bůh shlédl s větší laskavostí na Ábelovu a přijal jeho oběť.
- **Exodus 20:17:** Desáté přikázání zakazuje závistivost: "Nebudeš závistivý na dům svého bližního, nebudeš závistivý na jeho manželku, ani na jeho otroka, ani na jeho otrokyni, ani na jeho vola, ani na jeho osla, ani na nic, co patří tvému bližnímu."
- **Izraelité na poušti:** Izraelité reptali proti Bohu a Mojžíšovi ze závisti na mase, které jedli Egyptané (Exodus 16:2-3).
- **Josef a jeho bratři:** Josefovi bratři ho prodali do otroctví ze závisti na jeho otcově přízni (Genesis 37).
- **Rachel a Lea:** Rachel záviděla své sestře Lee, že má děti, a proto podváděla, aby otěhotněla (Genesis 30:1-24).
- **Saul a David:** Saul pronásledoval Davida ze závisti na jeho popularitě a královském pomazání (1. Samuelova 18-20).
- **Příběh Ester a Haman (Kniha Ester)**
- **Přísloví 14:30:** "Klidné srdce je životem pro tělo, ale závist je hniloba kostí."

Nový zákon:

- **Římanům 1:29:** Závist je uvedena jako jeden z hříchů, které vedou k věčnému odsouzení.
- **Galatským 5:19-21:** Závist je popsána jako jeden ze skutků těla, které jsou v protikladu k ovoci Ducha.
- **Korint'ané:** Pavel napomíná Korintské, aby se zbavili závisti a svárů (1. Korintským 3:3).
- **Jakubův list 3:14-16:** "Jestliže máte v srdci hořkou závist a svárivost, neclubte se a nelžete proti pravdě. Taková moudrost není shůry, ale je pozemská, živočišná, ďábelská. Neboť kde je závist a svárivost, tam je nepořádek a všechno špatné."
- **Učedníci Ježíše:** Učedníci se hádali o tom, kdo z nich je největší (Marek 9:33-37).
- **Matouš 27:18:** Pilát Ježíše odsoudil k smrti zčásti kvůli závisti židovských vůdců.

Kromě těchto konkrétních příkladů se téma závisti prolíná i dalšími biblickými příběhy a texty. Závist je často spojována s hříchem pýchy a chamtivosti. Je to destruktivní emoce, která může vést k nenávisti, násilí a vraždě. Bible nás napomíná, abychom se závistí bojovali a pěstovali v sobě lásku, radost a pokoj.

V desátém přikázání Bůh bere pod svou ochranu to, co patří bližnímu.

Závist je často zobrazována jako negativní síla, která může vést k hříchu a násilí. Bible nás nabádá, abychom se závisti vyhýbali a byli vděční za to, co máme.

Za hřích se tu vyhlašuje žádostivost cizího, závist a chamtivost, v nichž je kořen mnohých zlých činů. Ale to zlo není až ve zlých činech. Už sama závist otravuje život.

Závistivci mívají plno řečí o spravedlnosti: Ten má větší plat a to není spravedlivé! Spravedlnost chce, aby pro každého bylo dost, ta je velkorysá. Závist je malicherná a nepřejícná.

Závist je sestrou chamtivosti. Závist nepřeje druhému, chamtivost přeje všechno jen sobě.

Před občanským zákonem nezodpovídáš za to, co si myslíš - jen za to, co povíš, uděláš navenek. Boží prst však ukazuje k samým kořenům zla. Kdo v sobě zlou žádostivost, závist, chamtivost nosí, tam je jen otázkou času a příležitosti, kdy se to provalí navenek.

Boží hlas tak energicky přikazuje: Nebud' závistivý, nebud' žádostivý cizího, zanech intrikánství.

Nejlepší ochranou proti závisti je být štědrý. Učit se radosti z dávání. Poznávat, jak pravdivé je rčení, že darovaná radost je dvojitá radost.

Není to snadné, být štědrý k druhým místo k sobě. Výkladní skříně, reklama v televizi, vše kolem líčí pastičky luxusního a módního zboží. Kdo se nechá nachytat, pro toho se věci stávají modlou.

Právem tedy vyhlašuje desáté přikázání za hřích už žádostivou myšlenku, protože ta vytlačuje z lidského srdce myšlenku na Boha. Kdo se nechá vláčet životem svými žádostmi, stane se štvancem, otrokem bůžků a model. Opravdu otrokem, protože svoboda je jen tam, kde Pánem lidského srdce je Bůh.

Z psychologického hlediska je závist emoce, která zahrnuje pocity nenávisti, nespravedlnosti a negativity směrem k druhé osobě, která má něco, co my sami chceme. Může se jednat o materiální statky, vlastnosti, vztahy, nebo i abstraktní pojmy, jako je štěstí nebo úspěch.

Existují dva hlavní typy závisti:

1. Benigní závist: Tento typ závisti je spíše mírný a motivuje nás k tomu, abychom se zlepšili a dosáhli svých cílů. V tomto případě může závist fungovat jako konstruktivní síla.

2. Maligní závist: Tento typ závisti je hluboká a destruktivní emoce, která může vést k hněvu, nenávisti a dokonce i násilí. Může také vést k nízkému sebevědomí a pocitům méněcennosti.

Příčiny závisti:

- **Nízké sebevědomí:** Lidé s nízkým sebevědomím se často srovnávají s ostatními a vnímají je jako hrozbu.
- **Strach z neúspěchu:** Lidé, kteří se bojí neúspěchu, mohou závidět těm, kteří jsou v životě úspěšnější.
- **Pocit nespravedlnosti:** Lidé, kteří vnímají svět jako nespravedlivý, mohou závidět těm, kteří se zdají mít štěstí bez většího úsilí.
- **Materialismus:** Lidé, kteří kladou velký důraz na materiální statky, mohou závidět těm, kteří jich mají více.

Jak se vyrovnat se závistí:

- **Uvědomte si své pocity:** Prvním krokem k překonání závisti je uvědomit si, co cítíte.
- **Přijměte své pocity:** Je důležité přijmout své pocity závisti, i když jsou negativní.
- **Analyzujte své myšlenky:** Zamyslete se nad tím, zda jsou vaše myšlenky o druhé osobě a její situaci realistické.
- **Zaměřte se na své silné stránky:** Připomínejte si své silné stránky a úspěchy.
- **Buďte vděční za to, co máte:** Zaměřte se na to, co je ve vašem životě dobré, a buďte za to vděční.
- **Vyhledejte pomoc:** Pokud se vám nedaří se závistí vyrovnat sami, vyhledejte pomoc psychologa.

Závist je normální lidská emoce, ale je důležité se s ní naučit zdravě vyrovnávat, aby nepoškodila život náš a našich blízkých.

Závisti je možné předcházet

1. Rozvíjením zdravého sebevědomí:

- Zaměřte se na své silné stránky a úspěchy.
- Přijměte své slabosti a pracujte na jejich zlepšení.
- Buďte k sobě laskaví a shovívaví.

2. Změnou myšlení:

- Vyhýbejte se srovnávání s ostatními.
- Zaměřte se na své vlastní cíle a sny.
- Buďte vděční za to, co máte.
- Pěstujte pozitivní myšlení.

3. Budováním zdravých vztahů:

- Obklopujte se lidmi, kteří vás podporují a povzbuzují.
- Vyhýbejte se toxickým lidem, kteří ve vás vyvolávají pocity závisti.
- Buďte sami sebou a nesnažte se napodobovat ostatní.

4. Život v souladu s hodnotami:

- Ujasněte si, co je pro vás v životě důležité.

- Žijte život v souladu se svými hodnotami.
- Nesnažte se za každou cenu dosáhnout materiálního bohatství nebo společenského statusu.

5. Pečujte o duševní zdraví:

- Dopřejte si dostatek spánku a odpočinku.
- Pravidelně cvičte.
- Jezte zdravě.
- Vyhýbejte se nadměrnému stresu.
- Vyhledejte odbornou pomoc, pokud se potýkáte s úzkostí, depresí nebo nízkým sebevědomím.

Další tipy:

- **Meditujte:** Meditace vám může pomoci zklidnit mysl a zbavit se negativních myšlenek.
- **Ved'te si deník:** Zapisování vašich myšlenek a pocitů vám může pomoci lépe se s nimi vyrovnat.
- **Pomáhejte druhým:** Pomoc druhým vám může přinést pocit uspokojení a štěstí.
- **Uvědomte si, že každý má své problémy:** Nikdo není dokonalý a každý má svůj vlastní boj.
- **Přijměte život takový, jaký je:** Život není vždy spravedlivý a ne vždy dostaneme to, co chceme.
- **Omezte kontakt s lidmi, kteří ve vás vyvolávají pocity závidosti.**
- **Vyhýbejte se sociálním sítím, které zdůrazňují materiální bohatství a dokonalý život.**
- **Zaměřte se na své vlastní cíle a sny.**
- **Udělejte si čas na aktivity, které vás baví a dělají vám radost.**

Předcházení závidosti je celoživotní proces, který vyžaduje úsilí a trpělivost. Pokud se vám nedaří se s ní vyrovnat sami, vyhledejte pomoc psychologa.

Laický apoštolát

Žijeme v sekulárním státě, my věřící v Ježíše Krista. Ve svých rodinách, s příbuznými a nejbližšími přáteli se můžeme dělit o své zkušenosti s vírou a nadějí, které nám dává možnost komunikace s Bohem. Jak nejlépe tuto zkušenost využít při komunikaci s lidmi nevěřícími, čeho se vyvarovat i jak nejlépe šířit naši nabytou pravdu a zkušenost? To jsou nesnadné úkoly laického apoštolátu dané nám nejvyššími církevními představiteli. Zkusme se nad tímto tématem zamyslet.

Úloha křesťana v současné společnosti je komplexní a mnohotvárná. Musíme, nebo měli bychom:

1. Být svědkem Kristovy lásky: Křesťané jsou povoláni k tomu, aby ve svém životě a jednání odráželi lásku Ježíše Krista. To zahrnuje laskavost, soucit, odpuštění a péči o bližní, ať už jsou to věřící nebo nevěřící.

2. Prosazovat spravedlnost a mír: Křesťané jsou vyzváni k boji proti nespravedlnosti a útlaku a k budování míru v osobním i společenském životě. To zahrnuje obhajování chudých a marginalizovaných, podporu lidských práv a aktivní zapojení se do mírových aktivit.

3. Ochraňovat stvoření: Věříme, že svět je Božím darem a že je naší zodpovědností o něj pečovat. To zahrnuje ochranu životního prostředí, zodpovědné využívání zdrojů a podporu udržitelného rozvoje.

4. Ochraňovat život a důstojnost člověka: Věříme v posvátnost lidského života od početí až po přirozenou smrt. To zahrnuje obhajobu nenarozených dětí, starých a nemocných. Křesťané by měli odsuzovat potraty, eutanázii a další formy zneužívání lidského života.

5. Být solí a světlem světa: Křesťané jsou povoláni k tomu, aby měli pozitivní vliv na svět. To zahrnuje šíření dobra, hlásání evangelia a budování společenství, které je založeno na lásce, víře a naději.

6. Neustále se učit a růst: Křesťané jsou vyzváni k tomu, aby prohlubovali svou víru a znalosti o Bohu a světě. To zahrnuje studium Bible, modlitbu, účast na bohoslužbách a rozvíjení duchovního života.

7. Evangelizace a šíření víry: Křesťané jsou pověřeni šířením evangelia a svědectvím o Kristově lásce a spasení. To zahrnuje sdílení víry s bližními a budování živých křesťanských komunit.

3. Zasazovat se o dobro společnosti: Křesťané by se měli aktivně podílet na budování dobra ve společnosti. Křesťané by měli být hlasem pro ty, kteří nemají svůj vlastní hlas, a bojovat proti nespravedlnosti a útlaku.

4. Modlit se za svět: Modlitba je mocný nástroj, který křesťané mohou používat k prošení Boha o pomoc a vedení pro svět. Křesťané by se měli modlit za mír, spravedlnost, uzdravení a spásu pro všechny lidi.

5. Být vzorem pro ostatní: Měli bychom být příkladem pro ostatní svým životem, skutky a slovy. To znamená žít život v integritě, s laskavostí a soucitem, a s nadějí, která pramení z víry v Ježíše Krista.

Kromě těchto obecných aspektů se úloha křesťana v současné společnosti může lišit v závislosti na individuálních talentech, povolání a životních okolnostech. Křesťané se mohou angažovat v široké škále aktivit, jako je dobrovolnictví, charitativní práce, politická angažovanost, umělecká tvorba, vzdělávání a další.

Musíme si ale také připustit, že sekulární společnost může pro křesťany představovat určitá nebezpečí. Zde je několik příkladů:

1. Pronásledování: Křesťané jsou v některých částech světa pronásledováni za svou víru. To může zahrnovat fyzické napadení, uvěznění, a dokonce i smrt. I v naší společnosti se naše děti mohou dostat do situace vyloučení či marginalizace v dětských kolektivech. Dospělí zase posmívání v práci, zneužívání dobroty, dokonce i psychickému týrání pro svou víru

2. Sekularismus: Mnoho společností je čím dál více sekularizovaných, což znamená, že náboženství hraje v jejich životě stále menší roli. To může pro křesťany znamenat, že se cítí izolovaní a marginalizovaní, a že je obtížné žít v souladu se svou vírou.

3. Materialismus: Společnost je posedlá materialismem, což znamená, že lidé se zaměřují na získávání majetku a bohatství. To může pro křesťany znamenat, že se cítí tlačeni k tomu, aby se také zaměřili na materiální výtěžky, a že ztrácejí ze zřetele duchovní hodnoty.

4. Pokušení: Společnost nabízí mnoho pokušení, která mohou křesťany vést k hříchu. To může zahrnovat sexuální nemorálnost, závislost na alkoholu nebo drogách a násilí.

5. Falešné učení: Existuje mnoho falešných učeních, která se šíří v společnosti. To může křesťany zmást a odvést je od pravé víry.

Je důležité, aby si křesťané byli vědomi těchto nebezpečí a aby se proti nim chránili. To zahrnuje i prevenci:

- **Modlitbou:** Modlitba je mocný nástroj, který křesťanům pomáhá žít v souladu s Boží vůlí a odolávat pokušení.
- **Studiem Bible:** Bible je Boží slovo a dává křesťanům vedení a sílu, aby žili v náročném světě.
- **Společenstvím s ostatními věřícími:** Společenství s ostatními věřícími dává křesťanům podporu a povzbuzení, které potřebují, aby vytrvali ve víře.
- **Apoštolátem:** Křesťané jsou povoláni k tomu, aby se dělili o svou víru s ostatními a aby šířili Kristovo evangelium.

Laický apoštolát se týká toho, jak se běžní věřící, kteří nejsou kněžími, řeholníky nebo řeholnicemi, podílejí na poslání šířit víru a pomáhat budovat Boží království. Jinými slovy, jde o způsoby, jak může každý křesťan žít svou víru a sloužit Bohu a bližním v každodenním životě.

Klíčové myšlenky laického apoštolátu:

- **Všichni jsme povoláni:** Laický apoštolát není jen pro zvláštní skupinu lidí. Každý pokřtěný křesťan má zodpovědnost šířit evangelium a sloužit druhým.
- **Svědectví života:** Důležitou součástí laického apoštolátu je žít křesťanským způsobem. To znamená snažit se jednat laskavě, spravedlivě a s láskou vůči všem lidem.
- **Používání talentů:** Každý má jedinečné talenty a schopnosti. Laický apoštolát znamená využívat tyto dary k službě Bohu a bližním. Může to znamenat cokoli od dobrovolnictví v místní charitě po zapojení se do křesťanské studentské skupiny, práci s mládeží, ve skautu apod.
- **Sekulární svět:** Laici žijí a pracují v sekulárním světě, mimo formální struktury církve. Laický apoštolát se tedy odehrává v každodenním životě, doma, v práci, ve škole a v komunitě.

Laický apoštolát může mít mnoho podob, například:

- **Dobrovolnictví:** Pomoc potřebným, ať už v místní charitě, návštěva nemocných nebo seniorů.
- **Rodinný život:** Vytváření láskyplného a křesťanského domova.
- **Profesní život:** Poctivá práce a spravedlivé jednání s kolegy a klienty.
- **Evangelizace:** Dělení se o svou víru s ostatními ať už mluvením, pochopením nebo příkladem.
- **Politický aktivismus:** Podpora spravedlivých zákonů a politik.
- **Umění a kultura:** Využívání své kreativity k šíření křesťanských hodnot.

Laický apoštolát je důležitou součástí života každého křesťana. Je to způsob, jak můžeme žít svou víru a pomáhat budovat lepší svět.

Encykliky a exhortace, které se vyjadřují k laickému apoštolátu:

- **Svatý Pius X., *Acerbo nimis* (1905):** Tato encyklika zdůrazňuje důležitost katecheze pro laiky a vyzývá k většímu zapojení laiků do apoštolátu.
- **Pius XI., *Quadragesimo anno* (1931):** Encyklika se zabývá tématem sociální spravedlnosti a vyzývá laiky k tomu, aby se aktivně zapojili do budování křesťanského společenského řádu.
- **Pius XII., *Mystici Corporis Christi* (1943):** Tato encyklika pojednává o mystickém těle Kristově a zdůrazňuje roli laiků v církvi.
- **Jan XXIII., *Mater et Magistra* (1961):** Encyklika se zabývá tématem křesťanské sociální nauky a vyzývá laiky k tomu, aby aplikovali principy sociální spravedlnosti ve svém osobním a profesním životě.

- **Druhý vatikánský koncil, *Lumen gentium* (1964):** Tento dokument konstituce o církvi zdůrazňuje důležitost laického apoštolátu a popisuje různé role, které laici hrají v církvi.
- **Pavel VI., *Evangelii nuntiandi* (1975):** Tato apoštolská exhortace se zabývá tématem evangelizace a vyzývá laiky k tomu, aby se aktivně zapojili do šíření evangelia.
- **Jan Pavel II., *Christifideles laici* (1988):** Tato apoštolská exhortace je věnována laickému apoštolátu a pojednává o různých aspektech života a poslání laiků v církvi.
- **Benedikt XVI., *Caritas in veritate* (2009):** Tato encyklika se zabývá tématem lidské lásky a sociálního rozvoje a vyzývá laiky k tomu, aby se aktivně zapojili do budování spravedlivějšího a mírovějšího světa.
- **František, *Evangelii gaudium* (2013):** Tato apoštolská exhortace se zabývá tématem radosti evangelia a vyzývá laiky k tomu, aby s radostí a nadšením šířili evangelium.

Množství vydaných encyklik a exhortací dokazuje, jakou důležitost věnují nejvyšší představitelé katolické církve zapojení věřících do života církevního společenství naplňujícího spolupráci lidstva při stvořitelských činnostech Božích.

Sedm hlavních hříchů

V křesťanství existuje koncept **sedmi hlavních hříchů**, které se také nazývají **smrtné hříchy**. Tyto hříchy jsou považovány za obzvláště závažné, protože vedou k dalším hříchům a odvádějí člověka od Boha a ohrožují jeho spásu.

Koncept sedmi hlavních hříchů se vyvíjel v průběhu staletí a jeho finální podoba pochází od papeže Řehoře Velikého z 6. století n. l. Řehoř se inspiroval staršími seznamy hříchů a hříšných vlastností a shrnul je do sedmi kategorií, které považoval za zvláště závažné pro jejich sklon odvádět lidi od Boha.

Koncept sedmi hlavních hříchů se v průběhu historie dále vyvíjel a existují různé interpretace jejich významu a závažnosti.

V křesťanské tradici slouží tento koncept jako vodítko pro sebereflexi a duchovní růst. Věříme, že vyznáním hříchů a lítostí nad nimi se můžeme s Boží pomocí od hříchů osvobodit a dosáhnout spásy.

Seznam sedmi hlavních hříchů:

1. **Pýcha:** Pýcha je přehnaná sebeláska a povýšenost, která vede k pohrdání druhými a odmítání Boží autority.
2. **Lakomství:** Lakomství je nezřízená touha po hmotných statcích a bohatství, která vede k chamtivosti a sobectví.
3. **Chtivost:** Chtivost je nezřízená touha po požitcích a smyslovém uspokojení, která vede k nemorálnosti a bezuzdnosti.
4. **Hněv:** Hněv je nekontrolovatelný vztek a nevraživost, která vede k násilí a agresí.
5. **Závist:** Závist je hořká lítost nad štěstím druhých, která vede k pomstě a zlomyslnosti.
6. **Lenost:** Lenost je nechuť k práci a duchovnímu růstu, která vede k apatii a netečnosti.
7. **Nestřídmost:** Nestřídmost je neschopnost kontrolovat své touhy a vášně, která vede k excesům a závislostem.

Nejedná se o vyčerpávající seznam všech hříchů, ale spíše o sedm hlavních kategorií, do kterých spadají další hříchy. Každý z těchto hříchů může mít různé projevy a jejich závažnost se může lišit v závislosti na individuálních okolnostech.

Věříme, že vyznání hříchů a lítost nad nimi jsou nezbytné pro odpuštění a spásu. K dosažení tohoto cíle existuje svátost smíření, v níž se věřící zpovídají knězi a přijímají rozhřešení. Kromě toho se křesťané snaží vyhýbat hříchům modlitbou, postem a almužnou, a tak posilovat svůj vztah s Bohem.

Tato nauka o sedmi hlavních hříchů hrála v historii křesťanství důležitou roli a dodnes ovlivňuje křesťanskou morálku a duchovní praxi.

Kromě sedmi hlavních hříchů existuje také mnoho dalších hříchů, které jsou v křesťanství považovány za špatné. Mezi ně patří například lhaní, krádež, pomluva, cizoložství a násilí.

Cílem křesťanského života je vyhýbat se hříchu a žít v souladu s Božími přikázáními. K dosažení tohoto cíle křesťané využívají modlitbu, studium Bible, účast na bohoslužbách a přijímání svátostí.

I když v Bibli nenajdeme explicitní seznam sedmi hlavních hříchů, myšlenka, že existují určité hříchy, které jsou obzvláště závažné a vedou k dalším hříchům, je v ní obsažena. Věříme, že studium Bible a rozjímání nad ní nám může pomoci rozpoznat hřích v našem životě a snažit se o život v souladu s Božím záměrem, daným nám Desaterem.

- **Pýcha:** Příběh o pádu Adama a Evy v Genesis je varováním před nebezpečím pýchy a neposlušnosti.
- **Lakomství:** Ježíšovo kázání o bohatci a Lazaru (Lukáš 16:19-31) zdůrazňuje nebezpečí lakomství a důležitost štědrosti.
- **Chtivost:** Ježíšovo kázání o cizoložství (Matouš 5:27-28) zdůrazňuje důležitost čistoty myšlenek a úmyslů.
- **Hněv:** Příběh o Káinovi a Ábelovi (Genesis 4:1-16) je varováním před destruktivní silou hněvu.
- **Závist:** Příběh o Kainovi a Ábelovi také ilustruje nebezpečí závisti.
- **Lenost:** Příběh o deseti pannách (Matouš 25:1-13) zdůrazňuje důležitost bdělosti a připravenosti.
- **Nestřídmost:** Ježíšovo kázání o opilství (Efezané 5:18) varuje před nebezpečím nezřízeného pití.

Bible nevnímá hřích jen jako soubor jednotlivých skutků, ale spíše jako stav srdce. Hřích je odklon od Boha a Jeho lásky. Proto je pro křesťany důležité usilovat o život v souladu s Božími přikázáními a s pomocí modlitby a svátostí se zbavovat hříchu a růst v lásce k Bohu a bližním.

Kromě encyklik Pia X. (1905), Pia XI. (1928) a Pia XII. (1939) se koncept sedmi hlavních hříchů zmiňuje i v jiných oficiálních církevních dokumentech, jako je Katechismus katolické církve.

Je důležité poznamenat, že i když se koncept sedmi hlavních hříchů v encyklikách a dalších oficiálních dokumentech zmiňuje, neexistuje žádný dogmatický výklad tohoto konceptu. V křesťanské tradici existují různé interpretace sedmi hlavních hříchů a jejich závažnosti.

V moderní době se objevuje mnoho různých výkladů konceptu sedmi hlavních hříchů. Někteří teologové a filozofové se domnívají, že sedm hlavních hříchů je stále relevantní pro křesťany v dnešním světě, zatímco jiní zastávají názor, že je nutné tento koncept aktualizovat a přizpůsobit ho moderním výzvám.

Některé z moderních interpretací sedmi hlavních hříchů zahrnují:

- **Individualizace:** Místo vnímání sedmi hlavních hříchů jako abstraktních konceptů se někteří zaměřují na jejich individuální dopad na životy lidí. Například hněv se může projevat jako agresivita nebo násilí, zatímco chtivost se může projevat jako materialismus nebo závislost.

- **Sociální dopady:** Jiní zdůrazňují, že sedm hlavních hříchů má často i sociální a politické dopady. Například pýcha může vést k útlaku a diskriminaci, zatímco lakomství může vést k nerovnosti a chudobě.
- **Psychologické aspekty:** Někteří teologové a filozofové se domnívají, že sedm hlavních hříchů je úzce spjato s psychologíí člověka. Například závist může být spojena s nízkým sebevědomím, zatímco lenost může být příznakem deprese.
- **Kulturní kontext:** Je důležité brát v úvahu i kulturní kontext, ve kterém se koncept sedmi hlavních hříchů interpretuje. To, co je v jedné kultuře považováno za hřích, nemusí být vnímáno jako hřích v jiné kultuře.

Neexistuje žádný univerzální výklad konceptu sedmi hlavních hříchů, který by byl všeobecně akceptován. Různé křesťanské denominace a tradice mají různé pohledy na tento koncept.

Moderní pojetí sedmi hlavních hříchů

Koncept sedmi hlavních hříchů se v průběhu staletí vyvíjel a v moderní době existuje mnoho různých interpretací. Někteří křesťané vnímají sedm hlavních hříchů jako doslovný seznam hříchů, kterým se je třeba vyhýbat, zatímco jiní je vnímají spíše jako metafory pro běžné lidské slabosti a sklony.

Některé z moderních interpretací sedmi hlavních hříchů zahrnují:

- **Pýcha:** Moderní pojetí pýchy se zaměřuje na nadměrnou sebeúctu a povýšenost nad ostatními. Může se projevovat jako arogance, pohrdání druhými nebo snaha o kontrolu nad ostatními.
- **Lakomství:** Moderní pojetí lakomství se zaměřuje na nezdravou posedlost hmotným bohatstvím a majetkem. Může se projevovat jako materialismus, chamtivost nebo neochotou se dělit o to, co máme.
- **Chtivost:** Moderní pojetí chtivosti se zaměřuje na nezdravou posedlost smyslovými požitky. Může se projevovat jako sexuální závislost, polyamorii, závislost na drogách nebo alkoholu nebo nadměrné oddávání se jídlu.
- **Hněv:** Moderní pojetí hněvu se zaměřuje na nekontrolovatelný a destruktivní projev emocí. Může se projevovat jako násilí, agresivita nebo verbální napadání.
- **Závist:** Moderní pojetí závisti se zaměřuje na hořkost a nenávisť k úspěchu druhých. Může se projevovat jako pomluva, zášť nebo snaha o sabotování úspěchu druhých.
- **Lenost:** Moderní pojetí lenosti se zaměřuje na nedostatek motivace a snahy k duchovnímu i světskému růstu. Může se projevovat jako apatie, prokrastinace nebo neschopnost plnit své závazky.
- **Nestřídmost:** Moderní pojetí nestřídmosti se zaměřuje na neschopnost kontrolovat své touhy a sklony k excesům. Může se projevovat jako závislost na jídle, hazardu, práci nebo nakupování.

Takto pojaté rozšíření původního konceptu je nyní chápáno pozitivněji pro svoji snadnou použitelnost v praxi.

I když **psychologie a psychoterapie** nepoužívají koncept sedmi hlavních hříchů ve stejném smyslu jako křesťanská teologie, existují mezi těmito oblastmi mnohé styčné body.

Psychologové a psychoterapeuti se domnívají, že určité typy chování a myšlení, které jsou v křesťanství považovány za hříchy, mohou mít negativní dopad na duševní zdraví. Například:

- **Pýcha:** Přehnaná sebeláska a povýšenost nad ostatními může vést k narcismu, sociální izolaci a potížím s navazováním zdravých vztahů.
- **Lakomství:** Nezměrná touha po hmotných statcích může vést k materialistickému světonázoru, úzkosti a závislosti.
- **Chtivost:** Nezkrotná touha po smyslových požitcích může vést k závislosti na drogách, alkoholu, hazardu a poruchám příjmu potravy.
- **Hněv:** Neovladatelný a destruktivní projev emocí může vést k agresivitě, násilí a sebepoškozování.
- **Závist:** Pocit hořkosti a nenávisti k úspěchu druhých může vést k depresi, úzkosti a nízkému sebevědomí.
- **Lenost:** Nedostatek motivace a snahy k duchovnímu i světskému růstu může vést k izolaci, stagnaci a pocitu prázdnoty.
- **Nestřídmost:** Neschopnost kontrolovat své touhy a sklony k excesům může vést k poruchám příjmu potravy, závislosti a dalším psychickým problémům.

Je důležité poznamenat, že ne každý, kdo se potýká s problémy, které jsou v křesťanství považovány za hříchy, nutně potřebuje psychologickou pomoc. Mnoho lidí najde úlevu a podporu v modlitbě, studiu Bible a společenství s věřícími.

- **Kognitivně-behaviorální terapie (KBT)** se zaměřuje na identifikaci a změnu negativních myšlenkových vzorců a chování, které mohou vést k destruktivním emocím a činům. To může zahrnovat práci s klienty na tématech jako je pýcha, hněv, závist a lenost.
- **Psychodynamická terapie** se zaměřuje na pochopení nevědomých konfliktů a motivací, které mohou vést k problematickému chování. To může zahrnovat práci s klienty na tématech jako je lakomství, chtivost a nestřídmost.
- **Humanistická terapie** se zaměřuje na podporu osobního růstu a seberealizace klientů. To může zahrnovat práci s klienty na tématech jako je pokora, štědrost a soucit.

Sedm hlavních hříchů bude i nadále v našich životech znamenat významné memento při našem denním hodnocení našeho svědomí. Nadále bude sloužit jako osobní „zpovědní zrcadlo“ při hodnocení našich poklesků, které nás odvádějí od Boží milosti a lásky. Je to potřebné!